

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ADAM JASSER
DDK-61-3/13/MJ/ZT

[wersja niezawierająca tajemnicy przedsiębiorstwa]

Warszawa, dn. 30 grudnia 2015 r.

DECYZJA NR DDK-27/2015

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na nieprzekazywaniu konsumentom przed zawarciem umowy formularza informacyjnego, co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm.) i godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na niepodawaniu w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego informacji o „opłacie przygotowawczej”, którą konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 12

maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm.) i godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 26 czerwca 2013 r.

III. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego informacji o wysokości stopy oprocentowania kredytu, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm.) i godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 31 lipca 2015 r.

IV. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego informacji o kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm.) i godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 31 lipca 2015 r.

V. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy

konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych temu przedsiębiorcy w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm.) i godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 31 lipca 2015 r.

VI. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na nieobniżaniu całkowitego kosztu kredytu o koszty kredytu, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, co stanowi naruszenie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm.) i godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 26 czerwca 2013 r.

VII. Na podstawie art. 26 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów, tożsamych z tymi, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeksu postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm.), poprzez zawarcie we wzorcach umów wykorzystywanych przy zawieraniu umów o kredyt konsumencki postanowienia o treści: *„Wysłanie wezwań listem poleconym, dokonywane po 30 dniach od ostatniego dnia Okresu Trwania Pożyczki*

(2x30 zł)” (§ 4 ust. 1 „Umowy udzielania pożyczek gotówkowych”), co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

VIII. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Rapid Finance Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) polegające na stosowaniu postanowienia umownego, z którego wynika, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniędzy (kary umownej), co jest niezgodne z art. 483 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 121, ze zm.)

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 31 lipca 2015 r.

IX. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nakłada na Rapid Finance Polska Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie** (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie):

1. **karę pieniężną w wysokości 20 592 zł** (słownie: dwadzieścia tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, o którym mowa w punkcie I sentencji decyzji,
2. **karę pieniężną w wysokości 8 580 zł** (słownie: osiem tysięcy pięćset osiemdziesiąt złotych) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, o którym mowa w punkcie II sentencji decyzji,
3. **karę pieniężną w wysokości 27 027 zł** (słownie: dwadzieścia siedem tysięcy dwadzieścia siedem złotych) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, o którym mowa w punkcie III sentencji decyzji,

4. **karę pieniężną w wysokości 25 740 zł** (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy siedemset czterdzieści złotych) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, o którym mowa w punkcie IV sentencji decyzji,
5. **karę pieniężną w wysokości 25 740 zł** (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy siedemset czterdzieści złotych) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, o którym mowa w punkcie V sentencji decyzji,
6. **karę pieniężną w wysokości 24 024 zł** (słownie: dwadzieścia cztery tysiące dwadzieścia cztery złote) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, o którym mowa w punkcie VI sentencji decyzji,
7. **karę pieniężną w wysokości 31 531 zł** (słownie: trzydzieści jeden tysięcy pięćset trzydzieści jeden złotych) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, o którym mowa w punkcie VIII sentencji decyzji.

X. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 24, poz. 173), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), a także na podstawie art. 264 § 1 i art. 263 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267, ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obciąża **Rapid Finance Polska Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie** (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) kosztami opisanego w punktach I-VIII sentencji decyzji postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 85,40 zł (słownie: osiemdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) i zobowiązuje tego przedsiębiorcę do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 21 grudnia 2012 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu, Prezes UOKiK) wszczął postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy wybrani przedsiębiorcy niebędący bankami i świadczący konsumentom usługi finansowe dopuścili się, w zakresie pobierania opłat oraz prezentacji kosztów, naruszenia przepisów uzasadniającego wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm., dalej także: uokik) lub podjęcie działań przewidzianych w odrębnych ustawach (sygn. DDK-405-67/12/BK).

W toku postępowania wyjaśniającego Prezes UOKiK ustalił, że Rapid Finance Polska Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (dawniej: Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie) (dalej: Rapid Finance, Spółka, Przedsiębiorca) prowadzi działalność związaną z zawieraniem z konsumentami umów o kredyt konsumencki w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, ze zm., dalej także: ukk). Prezes Urzędu wystąpił do Spółki m.in. o przekazanie formularzy informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego, wzorców umów o kredyt konsumencki, jak również przykładowych umów zawartych z konsumentami w oparciu o te wzorce. W odpowiedzi Przedsiębiorca przedstawił 10 formularzy informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego, wzorce umowne o nazwach: „*Umowa Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” oraz „*Regulamin Udzielania Pożyczek*”, a także 10 umów zawartych z konsumentami z wykorzystaniem tych wzorców. Jednocześnie Rapid Finance wyjaśnił, że przekazane Prezesowi UOKiK formularze udostępniał konsumentom poprzez swoją stronę internetową o adresie: <https://www.sohocredit.pl/pl>.

Analiza przedmiotowych dokumentów oraz wyjaśnień Przedsiębiorcy wykazała, że zawiera on z konsumentami umowy o kredyt konsumencki, których treść może naruszać ukk oraz ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 121, ze zm., dalej także: k.c.), posługuje się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym, który może zawierać w swojej treści niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., uznane prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także: SOKiK) za niedozwolone i wpisane do prowadzonego przez Prezesa Urzędu rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeksu postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm., dalej także: k.p.c.) (dalej: rejestr niedozwolonych klauzul umownych), a ponadto nie przekazuje konsumentom przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki formularza informacyjnego o wymaganej przez przepisy ukk treści.

Mając powyższe na uwadze, w dniu 21 czerwca 2013 r. Prezes Urzędu, na podstawie art. 49 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 uokik, wszczął wobec Spółki postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

1. nieprzekazywaniu konsumentom przed zawarciem umowy formularza informacyjnego, co może stanowić naruszenie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ukk, a w konsekwencji naruszać art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
2. niepodawaniu na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego informacji o „opłacie przygotowawczej”, którą konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, co może stanowić naruszenie art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. z art. 14 ukk, a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
3. niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego informacji o wysokości stopy oprocentowania kredytu, co może stanowić naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 6 ukk, a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;

4. niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego informacji o kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, co może stanowić naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 8 ukk, a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
5. niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych Spółce w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy, co może stanowić naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk, a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik
6. nieobniżaniu całkowitego kosztu kredytu o koszty kredytu, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, co może stanowić naruszenie art. 49 ust. 1 ukk, a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik
7. stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., poprzez zawarcie we wzorcach umów wykorzystywanych przy zawieraniu umów o kredyt konsumencki postanowienia o treści: „*Wysłanie wezwań listem poleconym, dokonywane po 30 dniach od ostatniego dnia Okresu Trwania Pożyczki (2x30 zł)*” (§ 4 ust. 1 „*Umowy udzielania pożyczek gotówkowych*”), co może stanowić naruszenie przepisu art. 24 ust. 2 pkt. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
8. stosowaniu postanowienia umownego, z którego wynika, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniędzy (kary umownej), co może być niezgodne z art. 483 § 1 k.c., a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Na podstawie art. 123 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267, ze zm., dalej także: k.p.a.) w związku z art. 83 uokik, Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów w przedmiotowym postępowaniu materiał dowodowy zebrany w trakcie postępowania wyjaśniającego (sygn. akt DDK-405-67/12).

Zawiadamiając o wszczęciu przedmiotowego postępowania oraz o zaliczeniu w poczet dowodów w tym postępowaniu ww. dokumentów, Prezes Urzędu poinformował Przedsiębiorcę o prawie ustosunkowania się do zarzutów postawionych w sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania.

Przedsiębiorca ustosunkował się do postawionych mu zarzutów w pierwszej kolejności w piśmie z dnia 11 lipca 2013 r., a następnie w piśmie z dnia 6 grudnia 2013 r.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 1 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Przedsiębiorca przyznał, że przed dniem 18 kwietnia 2013 r. przez preoczenie nie udostępniał konsumentom formularza informacyjnego, jednakże informował konsumentów na temat najistotniejszych danych dotyczących umowy. Spółka zaznaczyła, że wysłała przedmiotowe formularze drogą mailową do wszystkich swoich klientów, w liczbie [...] osób, z którymi zawarła umowy pożyczki przed dniem 18 kwietnia 2013 r.

Rapid Finance oświadczył również, że aktualnie udostępnia formularz informacyjny na swojej stronie internetowej oraz wysyła go automatycznie do pożyczkobiorców. Przykładowy formularz Spółka przekazała jako załącznik do pisma z dnia 11 lipca 2013 r.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 2 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Przedsiębiorca oświadczył początkowo, tj. w piśmie z dnia 11 lipca 2013 r., że w rubryce przekazanego przy tym piśmie formularza informacyjnego zatytułowanej „koszty, które zobowiązany/a będzie Pan/Pani ponieść w związku z umową o kredyt” pojawia się informacja „Koszty udzielenia pożyczki, w tym stopa oprocentowania pożyczki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP”, a następnie podana jest konkretna kwota wskazująca, ile wynosi suma wszystkich kosztów związanych z zawarciem umowy bez rozbijania ich na kwotę opłaty przygotowawczej, koszt ubezpieczenia i kwotę przypadającą na oprocentowanie. Spółka oceniła, iż taka informacja jest bardziej czytelna dla konsumentów aniżeli wskazanie pojedynczych kosztów, o których pożyczkobiorca został poinformowany w umowie, bądź też w stanowiącym jej integralną część regulaminie. Jednakże w piśmie z dnia 6 grudnia 2013 r. Spółka zmodyfikowała swoje stanowisko i poinformowała, że z dniem 6 lipca 2013 r. wprowadziła nowy sposób naliczania opłat za udzielenie pożyczki, polegający na pobieraniu od konsumentów oznaczonej kwotowo prowizji w zamian za udzielenie pożyczki, co, jej zdaniem, znalazło odzwierciedlenie w załączonym do tego pisma nowym formularzu informacyjnym.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 3 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Rapid Finance poinformował, że dokonał zmiany treści „Regulaminu Udzielania Pożyczek” poprzez wskazanie, oprócz metody obliczenia wysokości stopy oprocentowania kredytu, także konkretnej liczby wyrażonej w procentach. Przedsiębiorca wyjaśnił ponadto, iż na etapie przygotowywania dokumentów wykorzystywanych do udzielania pożyczek konsumentom analizował treść art. 30 ust. 1 pkt 6 ukk i uznał, że w jego świetle dla określenia wysokości stopy oprocentowania kredytu wystarczające jest wskazanie metody jej obliczenia.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 4 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Przedsiębiorca przyznał, że w § 2 ust. 10 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” znalazł się zapis sprzeczny z art. 30 ust. 1 pkt 8 ukk, podniósł jednak, iż dalej w pkt 5.11. „Regulaminu Udzielania Pożyczek” stanowiącego załącznik do tej umowy wskazano dokładnie kolejność zaliczania rat pożyczkowych na poczet jego należności. Ponadto, Spółka oświadczyła, że zakwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” zostało ujednolicone z klauzulą zawartą w pkt 5.11. „Regulaminu Udzielania Pożyczek”, co, w jej ocenie, pozwoli na usunięcie zarzuczonego uchybienia. Zgodnie z deklaracją Rapid Finance, w praktyce jego działalności zastosowanie znajdował wyłącznie pkt 5.11. „Regulaminu Udzielania Pożyczek”, który jest zgodny z art. 30 ust. 1 pkt 8 ukk.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 5 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Spółka początkowo zadeklarowała chęć wprowadzenia do dokumentów, na podstawie których zawiera umowy pożyczki, brakujące informacje o kwocie odsetek w stosunku dziennym należnych jej w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy. Ostatecznie jednak wyjaśniła, że w ogóle zrezygnowała

z oprocentowania kapitałowego pożyczki, w związku z czym, w razie odstąpienia od umowy, konsument nie jest zobowiązany do zwrotu jakichkolwiek odsetek, a w konsekwencji nie powstaje obowiązek informacyjny określony w art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk. Ponadto, Rapid Finance oświadczył, że w praktyce swojej działalności nie wymagał od klientów, którzy odstępowali od umowy, zwrotu odsetek. Natomiast, w przypadku gdy odstępujący od umowy konsument zwrócił większą wartość środków niż została mu pożyczona, zgodnie z twierdzeniem Przedsiębiorcy, Spółka zwracała mu nadpłaconą kwotę na konto.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 6 i w punkcie I ppkt 7 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Przedsiębiorca oświadczył, że wadliwe postanowienia zostały usunięte z treści umowy.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 8 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Rapid Finance wyjaśnił, że dokonał zmiany brzmienia zakwestionowanego postanowienia umownego zastępując określoną w nim sankcję w postaci kary umownej obowiązkiem uiszczenia odsetek maksymalnych w wysokości wskazanej w art. 359 § 2¹ k.c.

Przedsiębiorca przekazał w załączeniu do pisma z dnia 6 grudnia 2013 r. pięć „*Umów Udzielania Pożyczek Gotówkowych*”, wraz z załączonym do nich „*Regulaminem Udzielania Pożyczek*”, zawartych z konsumentami w okresie od dnia 6 lipca 2013 r. do dnia 9 sierpnia 2013 r., w których, jak stwierdziła Spółka, wyeliminowane zostały naruszenia zarzucone w punkcie I ppkt 3-8 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Do przedmiotowego pisma Rapid Finance załączył również nowy wzorzec o nazwie „*Umowa Pożyczek Okresowych Soho Credit*”, który, zgodnie z deklaracją Spółki, także nie zawiera ww. naruszeń.

W tym samym piśmie Przedsiębiorca poinformował, iż od dnia 29 października 2013 r. Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie przyjęła nazwę Rapid Finance Polska Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie. Na potwierdzenie tej informacji Spółka przekazała aktualny odpis z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Przedsiębiorców.

W piśmie z dnia 1 sierpnia 2014 r. Przedsiębiorca wyjaśnił, że wszelkie zmiany w umowach przesyłanych do jego pożyczkobiorców zostały wprowadzone z dniem 26 czerwca 2013 r.

W piśmie z dnia 25 czerwca 2015 r. Spółka poinformowała, iż od dnia 20 lutego 2015 r. stosuje nowe wzorce umów wykorzystywane w ramach udzielania kredytu konsumenckiego. Przedmiotowe wzorce, tj. „*FILARUM.PL UMOWA Pożyczki*”, „*UMOWA Pożyczki Soho Credit*” oraz „*REGULAMIN UDZIELANIA POŻYCZEK*” zostały przekazane przez Przedsiębiorcę wraz z pismem z dnia 27 lipca 2015 r.

Z tego samego pisma z dnia 27 lipca 2015 r. wynika, że umowy przekazane przez Spółkę w załączeniu do pisma z dnia 6 grudnia 2013 r. zostały zawarte na podstawie zmienionego wzorca „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” i „*Regulaminu Udzielania Pożyczek*”, obowiązującego od dnia 26 czerwca 2013 r., Rapid Finance załączył do pisma z dnia 27 lipca 2015 r. formularze informacyjne przekazane konsumentom do ww. umów. Przedsiębiorca doprecyzował również, że wzorzec obowiązujący od dnia 26

czerwca 2013 r. został zastąpiony przez wzór umowy o nazwie „Umowa Pożyczek Okresowych Soho Credit” (przekazany przy piśmie Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r.) z dniem 10 listopada 2013 r. Spółka, przedłożyła pięć umów zawartych z konsumentami w oparciu o ten wzorzec. Ponadto, Rapid Finance wskazał, że po wszczęciu niniejszego postępowania rozpoczął proces wysyłania do konsumentów aneksów do umów zawartych w oparciu o zakwestionowane przez Prezesa Urzędu wzorce umowne, który to proces planuje zakończyć do dnia 31 lipca 2015 r. Według Spółki, na dzień 27 lipca 2015 r. liczba takich umów w porównaniu z liczbą wszystkich czynnych umów pożyczki znajdujących się w jej portfelu, jest znikoma, co potwierdza, jej zdaniem, okoliczność zaniechania stosowania zarzucanych jej praktyk. Jednocześnie, Rapid Finance podkreślił, że od dnia 26 czerwca 2013 r. nie wykorzystywał w praktyce postanowień umów, które zostały zakwestionowane w niniejszym postępowaniu, w szczególności nie stosował oprocentowania w stosunku do kwoty pożyczki, nie pobierał odsetek w przypadku odstąpienia konsumenta od umowy, obniżał część całkowitego kosztu pożyczki w przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki oraz nie stosował kar umownych w przypadku opóźnienia w jej spłacie. W konsekwencji, w ocenie Spółki, konsumenci nie ponosili żadnych negatywnych konsekwencji w związku z kwestionowanymi postanowieniami.

Ponadto, pismem z dnia 27 lipca 2015 r., Spółka przekazała informację o przychodzie osiągniętym w 2014 r., który wyniósł [...] zł (słownie: [...] złotych [...] groszy).

Rapid Finance, pismem z dnia 25 września 2015 r., zawiadomił Prezesa Urzędu o zakończeniu z dniem 31 lipca 2015 r. procesu wysyłania do konsumentów aneksów do umów zawartych w oparciu o zakwestionowane przez Prezesa UOKiK wzorce umowne. Przedsiębiorca przekazał wraz z tym pismem wzór kierowanego do konsumentów pisma przewodniego oraz aneksu do umowy pożyczki.

W piśmie z dnia 17 listopada 2015 r. Spółka uszczegółowiła swoje stanowisko w zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 1 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Przedsiębiorca wyjaśnił, że konsumenci mają możliwość zapoznania się z formularzem informacyjnym poprzez stronę internetową <https://www.filarum.pl> i <https://www.sohocredit.pl>. Za pomocą zamieszczonego na tej stronie „suwaka” wybierają, jak wskazał Rapid Finance, warunki finansowe wnioskowanej przez siebie pożyczki. Zgodnie z wyjaśnieniami Spółki, po prawej stronie „suwaka” znajduje się odpowiednio dostosowany do wybranych przez konsumenta parametrów formularz informacyjny. Przedsiębiorca stwierdził, że konsument ma możliwość zapoznania się z formularzem informacyjnym także przy składaniu elektronicznego wniosku o udzielenie pożyczki – zaznacza on wówczas odpowiednią kratkę potwierdzającą zapoznanie się z formularzem informacyjnym. W obydwu przypadkach, według stanowiska Rapid Finance, formularz informacyjny może być zapisany przez konsumenta na dysku komputera lub innym nośniku danych, a także wydrukowany. Dodatkowo, Spółka wskazała, że przesyła formularz informacyjny oraz umowę pożyczki do konsumenta na jego adres e-mail podany w trakcie wnioskowania o pożyczkę – wraz z informacją o udzieleniu pożyczki.

Ponadto, w przedmiocie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 6 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Przedsiębiorca poinformował, że obniżył całkowity koszt kredytu o koszty kredytu (w tym koszty ubezpieczenia) dotyczące okresu, o który

skrócono czas obowiązywania umowy, zarówno w stosunku do konsumentów, którzy zawarli umowy pożyczki przed dniem 10 listopada 2013 r. i dokonali przedterminowej spłaty kredytu w okresie między dniem 26 czerwca 2013 r. a dniem 31 lipca 2015 r., jak i w stosunku do konsumentów, którzy dokonali przedterminowej spłaty kredytu przed dniem 26 czerwca 2013 r.

W zakresie zarzutu określonego w punkcie I ppkt 7 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania Rapid Finance wyjaśnił, że kwoty opłat za czynności windykacyjne wskazane w § 12 ust. 3, 4 i 5 „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i § 8 ust. 3, 4 i 5 „Umowy Pożyczki Soho Credit” odpowiadają rzeczywistym kosztom, które ponosi Spółka w związku z podejmowaniem tych czynności. W ocenie Przedsiębiorcy, koszt wezwania do zapłaty i sms-a na poziomie odpowiednio 10 zł i 5 zł został ustalony w oparciu o analizę wszystkich kosztów związanych z podjęciem danego działania windykacyjnego. Zdaniem Spółki, wskazane koszty obejmują nie tylko koszt znaczka pocztowego czy koszt sms-a wg operatora telekomunikacyjnego, ale także koszty czasu pracy pracowników zaangażowanych w przygotowanie monitu, koszty prądu, papieru, tonera, koszty współpracy z kontrahentami zaangażowanymi w obsługę wysyłki korespondencji. Rapid Finance stwierdził, że pobierane przez niego opłaty za czynności windykacyjne nie służą uzyskaniu dodatkowego zysku, lecz zwrotowi rzeczywistych kosztów ponoszonych przez Spółkę w celu uzyskania spłaty jej należności przez konsumenta. Przedsiębiorca zwrócił uwagę, że możliwość naliczania przedmiotowych opłat, zgodnie z zawieranymi przez niego umowami, nie jest nieograniczona.

Pismem z dnia 4 grudnia 2015 r. Prezes UOKiK zawiadomił Rapid Finance o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu i możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy w siedzibie Prezesa UOKiK oraz zajęcia stanowiska przed wydaniem decyzji. Strona skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje

Rapid Finance Polska Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie jest przedsiębiorcą wpisanym do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, pod numerem: 0000439376. Przedmiotem działalności Spółki jest pośrednictwo pieniężne, udzielanie kredytów, pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych.

/dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – karty 206-211 akt administracyjnych/

Rapid Finance Polska Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie przed dniem 29 października 2013 r. występowała w obrocie gospodarczym pod nazwą Soho Credit Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie.

/dowód: *informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego oraz oświadczenie Spółki złożone w piśmie z dnia 6 grudnia 2013 r. – karty 5-7 i 203-205 akt administracyjnych/*

Począwszy od dnia 28 stycznia 2013 r. Przedsiębiorca zawiera z konsumentami na odległość umowy kredytu konsumenckiego (pożyczki gotówkowej) w rozumieniu art. 3 ust. 1 ukk. Korzysta w tym zakresie ze strony internetowej, telefonu i poczty. W celu uzyskania kredytu konsumenckiego, konsument powinien zarejestrować się poprzez stronę internetową przedsiębiorcy oraz uiścić w drodze przelewu opłatę rejestracyjną w wysokości 1 zł na rzecz Spółki. Rapid Finance weryfikuje tożsamość konsumenta na podstawie informacji uzyskanych z przelewu. W drodze rozmowy telefonicznej oraz sprawdzenia odpowiednich baz danych Spółka sprawdza także wiarygodność i wypłacalność konsumenta. Pozytywny wynik tej weryfikacji skutkuje przyznaniem pożyczki i przelaniem na rzecz konsumenta wnioskowanej kwoty. Następnie, drogą pocztową, Przedsiębiorca wysyła konsumentowi do podpisu dwa egzemplarze umowy pożyczki w formie pisemnej. Konsument odsyła Spółce na jej koszt jeden z podpisanych egzemplarzy. Przedsiębiorca prowadzi działalność na obszarze całego kraju.

/dowód: *pismo Spółki z dnia 28 lutego 2013 r. oraz „Szczegółowy proces zawarcia umowy pożyczek Soho Credit Sp. z o.o. z konsumentami” stanowiący załącznik nr 4 do tego pisma – karty 14-15 i 26 akt administracyjnych/*

Przy zawieraniu umów z klientami, będącymi konsumentami w rozumieniu art. 22¹ k.c., Spółka posługuje się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 k.c. Przedsiębiorca od dnia 28 stycznia 2013 r. zawierał z konsumentami umowy z wykorzystaniem następujących wzorców: „Umowa Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i „Regulamin Udzielania Pożyczek”.

/dowód: *pismo Spółki z dnia 28 lutego 2013 r. oraz pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami – karty 14-15 i 75-141 akt administracyjnych/*

W dniu 26 czerwca 2013 r. Rapid Finance wprowadził zmiany w ww. wzorcach.

/dowód: *pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonymi umowami oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. – karty 203-249 i 331-332 akt administracyjnych/*

Z dniem 10 listopada 2013 r. Spółka wprowadziła do obrotu z konsumentami nowe wzorce umowne: „Umowę Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulamin Udzielania Pożyczek Soho Credit”, które zastąpiły dotychczas wykorzystywane wzorce: „Umowę Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i „Regulamin Udzielania Pożyczek”.

/dowód: *pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/*

Począwszy od dnia 20 lutego 2015 r. Rapid Finance zawiera z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego z wykorzystaniem wzorców umownych o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

Spółka przeprowadziła proces aneksowania umów zawartych z konsumentami w oparciu o wzorce umowne stosowane przed dniem 10 listopada 2013 r. w celu doprowadzenia tych umów do stanu zgodnego z obowiązującym prawem w zakresie zarzutów postawionych Rapid Finance w punktach 3-8 sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r.

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikami – karty 422-442 akt administracyjnych/

Przychód osiągnięty przez Rapid Finance w 2014 r. wyniósł [...] zł (słownie: [...] złotych [...] groszy).

/dowód: korekta zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy zakończony dnia 31 grudnia 2014 – CIT-8 – karty 351-352 akt administracyjnych/

I. Praktyka stwierdzona w punkcie I. sentencji decyzji

Do dnia 17 kwietnia 2013 r. Przedsiębiorca nie przesyłał konsumentom formularza informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ukk, ani nie zamieszczał go na stronie internetowej: <https://www.sohocredit.pl>.

/dowód: pismo Spółki z dnia 17 kwietnia 2013 r. oraz pismo Spółki z dnia 11 lipca 2013 r. – karty 75-76, 146-147 i 189 akt administracyjnych/

Od dnia 18 kwietnia 2013 r. Spółka udostępnia konsumentom formularze informacyjne, o których mowa w art. 14 ust. 1 ukk, dotyczące zawieranych umów o kredyt konsumencki na swojej stronie internetowej pod adresem: <https://www.filarum.pl> oraz <https://www.sohocredit.pl> w następujący sposób. Za pomocą zamieszczonego na tej stronie „suwaka” konsumenci wybierają warunki finansowe wnioskowanej przez siebie pożyczki. Po prawej stronie „suwaka” znajduje się odpowiednio dostosowany do wybranych przez konsumenta parametrów formularz informacyjny. Konsument ma możliwość zapoznania się z formularzem informacyjnym także przy składaniu elektronicznego wniosku o udzielenie pożyczki – zaznacza on wówczas odpowiednią kratkę potwierdzającą zapoznanie się z formularzem informacyjnym. W obydwu przypadkach formularz informacyjny może być zapisany przez konsumenta na dysku komputera lub innym nośniku danych, a także wydrukowany. Dodatkowo, Spółka przesyła formularz informacyjny oraz umowę pożyczki do konsumenta na jego adres e-mail podany w trakcie wnioskowania o pożyczkę – wraz z informacją o udzieleniu pożyczki.

Przedsiębiorca wysłał formularze informacyjne do konsumentów, którzy zawarli z nim umowy przed dniem 18 kwietnia 2013 r., tj. do [...] osób.

/dowód: pismo Spółki z dnia 17 kwietnia 2013 r. wraz z załącznikami, pismo Spółki z dnia 11 lipca 2013 r., pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. oraz pismo Spółki z dnia 17 listopada 2015 r. – karty 146-167, 189, 203-205 i 449-450 akt administracyjnych/

II. Praktyka stwierdzona w punkcie II. sentencji decyzji

Zgodnie z § 2 ust. 4 lit. a i ust. 5 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” oraz stosownie do pkt 11.1. i 11.2. „Regulaminu Udzielania Pożyczek” Rapid Finance pobierał od konsumentów opłatę przygotowawczą. Jednakże w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego przekazywanym kredytobiorcom od dnia 18 kwietnia 2013 r. w rubryce 3. „Koszty kredytu. Koszty, które zobowiązany/a będzie Pan/Pani ponieść w związku z umową o kredyt” Spółka nie wskazywała, że taka opłata była pobierana.

/dowód: pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami, pismo Spółki z dnia 17 kwietnia 2013 r. wraz z załącznikami, pismo Spółki z dnia 25 kwietnia 2013 r. oraz pismo Spółki z dnia 11 lipca 2013 r. wraz z załącznikiem – karty 75-141, 146-167, 177 i 189-195 akt administracyjnych/

Od dnia 26 czerwca 2013 r. Rapid Finance stosuje wzorzec umowy, zgodnie z którym zamiast opłaty przygotowawczej pobiera od konsumentów oznaczoną kwotowo prowizję. Informację o obowiązku zapłacenia tej prowizji zamieszcza w formularzu informacyjnym przekazywanym konsumentom do umów zawieranych w oparciu o ww. wzorzec.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załącznikami oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz załączonymi formularzami informacyjnymi – karty 203-249, 331-332 i 372-386 akt administracyjnych/

Z dniem 10 listopada 2013 r. we wzorcach umownych: „Umowa Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulamin Udzielania Pożyczek Soho Credit”, które zastąpiły dotychczas wykorzystywane wzorce: „Umowę Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i „Regulamin Udzielania Pożyczek” Przedsiębiorca nie przewidywał opłaty przygotowawczej z tytułu udzielonej pożyczki, ale określoną kwotowo prowizję.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/

Również wzorce umowne o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK” wykorzystywane przez Spółkę od dnia 20 lutego 2015 r. nie przewidują opłaty przygotowawczej z tytułu udzielonej pożyczki, ale określoną kwotowo prowizję.

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

III. Praktyka stwierdzona w punkcie III. sentencji decyzji

Przedsiębiorca w pkt 11.1. „Regulaminu Udzielania Pożyczek” wskazywał następującą informację dotyczącą wysokości stopy oprocentowania kredytu: „Calkowity koszt pożyczki obejmuje opłatę przygotowawczą w tym odsetki równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczane w stosunku rocznym od kwoty udzielonej pożyczki oraz koszt ubezpieczenia”. Nie wskazywał przy tym konkretnej wysokości stopy oprocentowania pożyczki jako wartości wyrażonej liczbowo w procentach.

/dowód: pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami oraz pismo Spółki z dnia 25 kwietnia 2013 r. – karty 75-141 i 177 akt administracyjnych/

Od dnia 26 czerwca 2013 r. w praktyce swojej działalności Rapid Finance nie stosował oprocentowania w stosunku do kwoty pożyczki.

/dowód: oświadczenie Spółki zawarte w piśmie z dnia 27 lipca 2015 r. – karta 331-332 akt administracyjnych/

Wprowadzone do obrotu z konsumentami z dniem 10 listopada 2013 r. wzorce umowne: „Umowa Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulamin Udzielania Pożyczek Soho Credit” nie przewidywały oprocentowania kapitałowego kredytu i pobierania przez Spółkę odsetek kapitałowych. W myśl ich postanowień, z tytułu udzielonej pożyczki konsumenci zobowiązani byli zapłacić na rzecz Spółki określoną kwotowo prowizję.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/

Począwszy od dnia 20 lutego 2015 r. Rapid Finance zawiera z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego z wykorzystaniem wzorców umownych o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK”. Również te wzorce nie przewidyują oprocentowania kapitałowego kredytu i pobierania przez Spółkę odsetek kapitałowych. W myśl ich postanowień, z tytułu udzielonej pożyczki konsumenci zobowiązani są zapłacić na rzecz Spółki określoną kwotowo prowizję.

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

Spółka przeprowadziła proces aneksowania umów zawartych z konsumentami w oparciu o wzorce umowne stosowane przed dniem 10 listopada 2013 r. w celu doprowadzenia tych umów do stanu zgodnego z obowiązującym prawem m.in. w zakresie zarzutu postawionego Rapid Finance w punkcie 3. sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Aneks do umowy pożyczki nie przewidywał w jej treści oprocentowania kapitałowego kredytu i pobierania przez Spółkę odsetek kapitałowych.

/dowód: *pismo Spółki z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikami* – karty 422-442 akt administracyjnych/

IV. Praktyka stwierdzona w punkcie IV. sentencji decyzji

W § 2 ust. 10 „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” Spółka zamieściła następującą informację dotyczącą kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy: „*Pożyczkodawca ma prawo zaliczyć otrzymane od Pożyczkobiorcy kwoty, wg swojego uznania, najpierw na poczet opłat związanych z Pożyczką, a na końcu na spłatę kwoty głównej pożyczki*”. Natomiast w pkt 5.11. „*Regulaminu Udzielania Pożyczek*” Przedsiębiorca wprowadził postanowienie w brzmieniu: „*Pożyczkodawca otrzymywane kwoty na poczet spłaty pożyczki zalicza w następującej kolejności: kary umowne, koszty pożyczki (składka ubezpieczeniowa, opłata administracyjna), kapitał, koszty dotyczące czynności upominawczych i windykacyjnych, jeśli powstały zgodnie z § 4 ust. 1*”.

/dowód: *pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami* – karty 75-141 akt administracyjnych/

W praktyce swojej działalności Rapid Finance stosował wyłącznie pkt 5.11. „*Regulaminu Udzielania Pożyczek*”.

/dowód: *oświadczenie Spółki zawarte w piśmie z dnia 11 lipca 2013 r.* – karta 189 akt administracyjnych/

Od dnia 26 czerwca 2013 r. we wzorcach zawieranych z konsumentami umów kredytu konsumenckiego Przedsiębiorca, w miejsce dotychczasowego postanowienia § 2 ust. 10 „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” w brzmieniu: „*Pożyczkodawca ma prawo zaliczyć otrzymane od Pożyczkobiorcy kwoty, wg swojego uznania, najpierw na poczet opłat związanych z Pożyczką, a na końcu na spłatę kwoty głównej pożyczki*”, wprowadził § 2 ust. 9 „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” o treści: „*Pożyczkodawca otrzymane od Pożyczkobiorcy kwoty zalicza według następującej kolejności: odsetki za zwłokę, prowizja, kapitał, koszty dotyczące czynności upominawczych i windykacyjnych, jeśli takie powstały zgodnie z § 4 ust. 1*”.

/dowód: *pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonymi umowami oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r.* – karty 203-249 i 331-332 akt administracyjnych/

We wzorcach stosowanych od dnia 10 listopada 2013 r., tj. w „*Umowie Pożyczek Okresowych Soho Credit*” oraz „*Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit*” Spółka wprowadziła postanowienie § 3 ust. 12 „*Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit*” w brzmieniu: „*Pożyczkodawca otrzymywane środki pieniężne będzie zaliczał według następującej kolejności: koszty związane z postępowaniem sądowym i egzekucyjnym, jeśli takie powstały zgodnie z Umową, koszty dotyczące czynności upominawczych i windykacyjnych, jeśli takie powstały zgodnie z Umową, odsetki za opóźnienie, Opłata za Przedłużenie, Opłata za Terminarz Spłat, Prowizja, kwota Pożyczki*” – w miejsce przytoczonego wyżej § 2 ust. 10, a następnie § 2 ust. 9 „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/

Począwszy od dnia 20 lutego 2015 r. Rapid Finance zawiera z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego z wykorzystaniem wzorców umownych o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK”, które zawierają postanowienie o treści: „W razie braku oznaczenia w tytule przelewu celu dokonania wpłaty (np. spłata pożyczki nr ..., przedłużenie pożyczki nr ...) Pożyczkodawca otrzymywane środki pieniężne będzie zaliczał według następującej kolejności: koszty związane z postępowaniem sądowym i egzekucyjnym, jeśli takie powstały zgodnie z Umową; koszty dotyczące czynności upominawczych i windykacyjnych, jeśli takie powstały zgodnie z Umową; odsetki za opóźnienie; Oplata za Przedłużenie; Oplata za Terminarz Splat; Prowizja; kwota Pożyczki” (§ 7 ust. 10 „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i § 3 ust. 11 „UMOWY Pożyczki Soho Credit”).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

Spółka przeprowadziła proces aneksowania umów zawartych z konsumentami w oparciu o wzorce umowne stosowane przed dniem 10 listopada 2013 r. w celu doprowadzenia tych umów do stanu zgodnego z obowiązującym prawem m.in. w zakresie zarzutu postawionego Rapid Finance w punkcie 4. sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Aneks do umowy pożyczki określał w tej umowie m.in. następujące postanowienie: „W razie braku oznaczenia w tytule przelewu celu dokonania wpłaty (np. spłata pożyczki nr ..., przedłużenie pożyczki nr ...) Pożyczkodawca otrzymywane środki pieniężne będzie zaliczał według następującej kolejności: koszty związane z postępowaniem sądowym i egzekucyjnym, jeśli takie powstały zgodnie z Umową; koszty dotyczące czynności upominawczych i windykacyjnych, jeśli takie powstały zgodnie z Umową; odsetki za opóźnienie; Oplata za Przedłużenie; Oplata za Terminarz Splat; Prowizja; kwota Pożyczki” (§ 3 ust. 11 zmienionej umowy).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikami – karty 422-442 akt administracyjnych/

V. Praktyka stwierdzona w punkcie V. sentencji decyzji

W umowach zawieranych z konsumentami na podstawie wzorców „Umowa Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i „Regulamin Udzielania Pożyczek” Przedsiębiorca nie podawał kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych mu w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy.

/dowód: pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami oraz pismo Spółki z dnia 11 lipca 2013 r. – karty 75-141 i 189 akt administracyjnych/

W praktyce swojej działalności Spółka nie wymagała od klientów, którzy odstępowali od umowy, zwrotu odsetek. Natomiast, w przypadku gdy odstępujący od umowy konsument zwrócił większą wartość środków niż została mu pożyczona, Spółka zwracała mu nadpłaconą kwotę na konto.

/dowód: oświadczenie Spółki zawarte w piśmie z dnia 6 grudnia 2013 r. – karty 203-205 akt administracyjnych/

Wprowadzone do obrotu z konsumentami z dniem 10 listopada 2013 r. wzorce umowne: „Umowa Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulamin Udzielania Pożyczek Soho Credit” nie przewidywały oprocentowania kapitałowego kredytu i pobierania przez Spółkę odsetek kapitałowych. W myśl ich postanowień, z tytułu udzielonej pożyczki konsumenci zobowiązani byli zapłacić na rzecz Spółki określoną kwotowo prowizję.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/

Począwszy od dnia 20 lutego 2015 r. Rapid Finance zawiera z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego z wykorzystaniem wzorców umownych o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK”. Również te wzorce nie przewidują oprocentowania kapitałowego kredytu i pobierania przez Spółkę odsetek kapitałowych. W myśl ich postanowień, z tytułu udzielonej pożyczki konsumenci zobowiązani są zapłacić na rzecz Spółki określoną kwotowo prowizję.

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

Spółka przeprowadziła proces aneksowania umów zawartych z konsumentami w oparciu o wzorce umowne stosowane przed dniem 10 listopada 2013 r. w celu doprowadzenia tych umów do stanu zgodnego z obowiązującym prawem m.in. w zakresie zarzutu postawionego Rapid Finance w punkcie 5. sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Aneks do umowy pożyczki nie przewidywał w jej treści oprocentowania kapitałowego kredytu i pobierania przez Spółkę odsetek kapitałowych.

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikami – karty 422-442 akt administracyjnych/

VI. Praktyka stwierdzona w punkcie VI. sentencji decyzji

Rapid Finance w § 2 ust 9 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” zamieścił następujące postanowienie: „Pożyczkobiorca uprawniony jest do dokonania spłaty Pożyczki przed terminem określonym w Umowie, przy czym KWOTA DO SPŁATY pozostaje bez zmian”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami – karty 75-141 akt administracyjnych/

Z dniem 26 czerwca 2013 r. Rapid Finance we wzorcach zawieranych z konsumentami umów kredytu konsumenckiego usunął dotychczasową klauzulę § 2 ust 9 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” o treści: „Pożyczkobiorca uprawniony jest do dokonania spłaty Pożyczki przed terminem określonym w Umowie, przy czym KWOTA DO SPŁATY pozostaje bez zmian”. Jednocześnie w pkt 5.10. „Regulaminu Udzielania Pożyczek” wprowadził następujące postanowienie: „Pożyczkobiorca uprawniony jest do dokonania spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie. Za wcześniejszą spłatę Pożyczkodawca nie pobiera prowizji. Pożyczkodawca rozliczy nadpłacone odsetki w terminie 14 dni od dnia dokonania spłaty pożyczki”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonymi umowami oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. – karty 203-249 i 331-332 akt administracyjnych/

Od dnia 26 czerwca 2013 r. Przedsiębiorca nie wykorzystywał ww. postanowienia w praktyce swojej działalności także w ramach zawartych przed tą datą i dalej wykonywanych umów oraz odpowiednio obniżał część całkowitego kosztu pożyczki w przypadku jej wcześniejszej spłaty przez konsumenta.

/dowód: oświadczenie Spółki zawarte w piśmie z dnia 27 lipca 2015 r. – karta 331-332 akt administracyjnych/

We wzorcach stosowanych od dnia 10 listopada 2013 r., tj. w „Umowie Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit” Spółka wprowadziła postanowienie § 5 ust. 2 i 3 „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” w brzmieniu: „2. W przypadku spłaty Pożyczki w całości przed Terminem Spłaty Pożyczki, Całkowity Koszt Pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono Okres Trwania Pożyczki, chociażby konsument poniósł je przed spłatą. 3. W przypadku spłaty części Pożyczki przed Terminem Spłaty Pożyczki, ust. 2 stosuje się odpowiednio” – w miejsce przytoczonego wyżej § 2 ust 9 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych”, a następnie pkt 5.10. „Regulaminu Udzielania Pożyczek”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/

Począwszy od dnia 20 lutego 2015 r. Rapid Finance zawiera z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego z wykorzystaniem wzorców umownych o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK”. W treści ww. wzorców Przedsiębiorca zamieścił m.in. następującą klauzulę: „2. W przypadku spłaty Pożyczki w całości przed Terminem Spłaty Pożyczki, Całkowity Koszt Pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono Okres Trwania Pożyczki, chociażby konsument poniósł je przed spłatą. 3. W przypadku spłaty części Pożyczki przed Terminem Spłaty Pożyczki, ust. 2 stosuje się odpowiednio” (§ 10 ust. 2 i 3 „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” oraz § 5 ust. 2 i 3 „UMOWY Pożyczki Soho Credit”).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

Spółka przeprowadziła proces aneksowania umów zawartych z konsumentami w oparciu o wzorce umowne stosowane przed dniem 10 listopada 2013 r. w celu doprowadzenia tych umów do stanu zgodnego z obowiązującym prawem m.in. w zakresie zarzutu postawionego Rapid Finance w punkcie 6. sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Aneks do umowy pożyczki określał w tej umowie m.in. następujące postanowienia: „2. W przypadku spłaty Pożyczki w całości przed Terminem Spłaty Pożyczki, Całkowity Koszt Pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono Okres Trwania Pożyczki, chociażby konsument poniósł je przed spłatą. 3. W przypadku spłaty części Pożyczki przed Terminem Spłaty Pożyczki, ust. 2 stosuje się odpowiednio” (§ 5 ust. 2 i 3 zmienionej umowy).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikami – karty 422-442 akt administracyjnych/

Przedsiębiorca obniżył całkowity koszt kredytu o koszty kredytu (w tym koszty ubezpieczenia) dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, zarówno w stosunku do konsumentów, którzy zawarli umowy pożyczki przed dniem 10 listopada 2013 r. i dokonali przedterminowej spłaty kredytu w okresie między dniem 26 czerwca 2013 r. a dniem 31 lipca 2015 r., jak i w stosunku do konsumentów, którzy dokonali przedterminowej spłaty kredytu przed dniem 26 czerwca 2013 r.

/dowód: pismo Spółki z dnia 17 listopada 2015 r. – karty 449-450 akt administracyjnych/

VII. Praktyka stwierdzona w punkcie VII. sentencji decyzji

Spółka zastosowała w § 4 ust. 1 zd. 2 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” klauzulę w brzmieniu: „(...) wysłanie wezwań listem poleconym, dokonywane po 30 dniach od ostatniego dnia Okresu Trwania Pożyczki (2x30 zł)”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami – karty 75-141 akt administracyjnych/

W rejestrze niedozwolonych klauzul umownych znajdują się postanowienia w brzmieniu:

- „Oplata za sporządzenie i wysłanie lub doręczenie wezwania do zapłaty raty (rat) kredytu lub odsetek – od każdego wezwania – 20 zł” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 4 lipca 2012 r. (sygn. akt XVII AmC 5205/11) i wpisane w dniu 17 października 2012 r. do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 3852;
- „Oplata za wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy (pożyczkobiorca) - 20 zł” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 8 grudnia 2011 r.

(sygn. akt XVII AmC 2905/11) i wpisane w dniu 7 grudnia 2012 r. do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 4090.

Spółka od dnia 26 czerwca 2013 r. usunęła z wzorców umów kredytu konsumenckiego dotychczasowe postanowienie § 4 ust. 1 zd. 2 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” o treści: „(...) wysłanie wezwań listem poleconym, dokonywane po 30 dniach od ostatniego dnia Okresu Trwania Pożyczki (2x30 zł)”. Zarazem Przedsiębiorca wprowadził nowy § 4 ust. 2 i 3 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” w brzmieniu: „2. Na czynności windykacyjne oraz upominawcze składają się: upomnienia wysyłane poprzez wiadomości sms, upomnienia wysyłane za pośrednictwem poczty elektronicznej, pisemne wezwania do zapłaty wysyłane listem poleconym po 30 dniu od dnia wymagalności roszczenia” i „3. Pożyczkobiorca zostanie obciążony kosztami czynności upominawczych oraz windykacyjnych, o których mowa w ust. 2, w łącznej wysokości nieprzekraczającej 30 zł”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonymi umowami oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. – karty 203-249 i 331-332 akt administracyjnych/

We wzorcach stosowanych od dnia 10 listopada 2013 r., tj. w „Umowie Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit” Spółka wprowadziła postanowienie § 8 ust. 3-5 „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” w brzmieniu: „3. Czynności windykacyjne będą przeprowadzane z następującą częstotliwością: a) upomnienia kierowane do Pożyczkobiorcy za pośrednictwem wiadomości sms i poczty elektronicznej będą wysyłane w pierwszym, siódmym, czternastym i dwudziestym ósmym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki, b) wezwania do zapłaty będą wysyłane drogą pocztową w trzydziestym i sześćdziesiątym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki. 4. Z tytułu przeprowadzonych czynności windykacyjnych Pożyczkobiorca będzie obciążony następującymi kosztami: a) 5 zł za każde upomnienie wysłane za pośrednictwem wiadomości sms, tj. łącznie 20 zł za wszystkie czynności windykacyjne przeprowadzone w tym trybie, b) 10 zł za każde pisemne wezwanie do zapłaty. 5. Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów z tytułu wezwania go do zapłaty poprzez wysłanie wiadomości drogą mailową, ani za przeprowadzone rozmowy telefoniczne, jeżeli takie wystąpiły” – w miejsce przytoczonego wyżej § 4 ust. 1 zd. 2, a następnie § 4 ust. 2 i 3 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/

Począwszy od dnia 20 lutego 2015 r. Rapid Finance zawiera z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego z wykorzystaniem wzorców umownych o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK”. W treści ww. wzorców Przedsiębiorcy znajdują się m.in. następujące postanowienia: „3. Czynności windykacyjne będą przeprowadzane z następującą częstotliwością: a) upomnienia kierowane do Pożyczkobiorcy za pośrednictwem wiadomości sms i poczty elektronicznej będą wysyłane w pierwszym,

siódmym, czternastym i dwudziestym ósmym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki, b) wezwania do zapłaty będą wysyłane drogą pocztową w trzydziestym i sześćdziesiątym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki. 4. Z tytułu przeprowadzonych czynności windykacyjnych Pożyczkobiorca będzie obciążony następującymi kosztami: a) 5 zł za każde upomnienie wysłane za pośrednictwem wiadomości sms, tj. łącznie 20 zł za wszystkie czynności windykacyjne przeprowadzone w tym trybie, b) 10 zł za każde pisemne wezwanie do zapłaty. 5. Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów z tytułu wezwania go do zapłaty poprzez wysłanie wiadomości drogą mailową, ani za przeprowadzone rozmowy telefoniczne, jeżeli takie wystąpiły” (§ 12 ust. 3, 4 i 5 „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i § 8 ust. 3-5 „UMOWY Pożyczki Soho Credit”).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

Spółka przeprowadziła proces aneksowania umów zawartych z konsumentami w oparciu o wzorce umowne stosowane przed dniem 10 listopada 2013 r. w zakresie zarzutu postawionego Rapid Finance w punkcie 7. sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Aneks do umowy pożyczki określał w tej umowie m.in. postanowienia o treści: „3. Czynności windykacyjne będą przeprowadzane z następującą częstotliwością: a) upomnienia kierowane do Pożyczkobiorcy za pośrednictwem wiadomości sms i poczty elektronicznej będą wysyłane w pierwszym, siódmym, czternastym i dwudziestym ósmym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki, b) wezwania do zapłaty będą wysyłane drogą pocztową w trzydziestym i sześćdziesiątym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki. 4. Z tytułu przeprowadzonych czynności windykacyjnych Pożyczkobiorca będzie obciążony następującymi kosztami: a) 5 zł za każde upomnienie wysłane za pośrednictwem wiadomości sms, tj. łącznie 20 zł za wszystkie czynności windykacyjne przeprowadzone w tym trybie, b) 10 zł za każde pisemne wezwanie do zapłaty. 5. Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów z tytułu wezwania go do zapłaty poprzez wysłanie wiadomości drogą mailową, ani za przeprowadzone rozmowy telefoniczne, jeżeli takie wystąpiły” (§ 8 ust. 3-5 zmienionej umowy).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikami – karty 422-442 akt administracyjnych/

VIII. Praktyka stwierdzona w punkcie VIII. sentencji decyzji

W pkt 8.3. „Regulaminu Udzielania Pożyczek” Przedsiębiorca wykorzystywał postanowienie o treści: „W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki Pożyczkodawca będzie naliczał kary umowne za zwłokę w wysokości 0,1% dziennie wartości Kwoty Pożyczki”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 15 marca 2013 r. wraz z załącznikami – karty 75-141 akt administracyjnych/

Od dnia 26 czerwca 2013 r. Rapid Finance we wzorcach zawieranych z konsumentami umów kredytu konsumenckiego, dotychczasowe postanowienie pkt 8.3. „Regulaminu Udzielania Pożyczek” o treści: „W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki Pożyczkodawca

będzie naliczał kary umowne za zwłokę w wysokości 0,1% dziennie wartości Kwoty Pożyczki” zastąpił następującą klauzulą pkt 8.3. ww. wzorca: „W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki Pożyczkodawca będzie naliczał karę pieniężną za zwłokę w wysokości odsetek maksymalnych należnych za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty, naliczanych zgodnie z art. 359 § 2¹ kodeksu cywilnego”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonymi umowami oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. – karty 203-249 i 331-332 akt administracyjnych/

Od dnia 26 czerwca 2013 r. Rapid Finance nie wykorzystywał ww. postanowienia w praktyce swojej działalności także w ramach zawartych przed tą datą i dalej wykonywanych umów oraz nie stosował kar umownych w przypadku opóźnienia konsumenta w spłacie pożyczki.

/dowód: oświadczenie Spółki zawarte w piśmie z dnia 27 lipca 2015 r. – karta 331-332 akt administracyjnych/

We wzorcach stosowanych od dnia 10 listopada 2013 r., tj. w „Umowie Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit” Spółka wprowadziła postanowienie § 8 ust. 1 „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” w brzmieniu: „Strony zgodnie postanawiają, iż w przypadku nieterminowej spłaty Pożyczki przez Pożyczkobiorcę, Pożyczkodawca ma prawo naliczyć odsetki w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP (dokładna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wskazana jest w formularzu informacyjnym) oraz prowadzić czynności upominawcze i windykacyjne” – w miejsce przytoczonego wyżej pkt 8.3. „Regulaminu Udzielania Pożyczek”.

/dowód: pismo Spółki z dnia 6 grudnia 2013 r. wraz z załączonym wzorcem „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” i wzorcem „Regulaminu Udzielania Pożyczek Soho Credit” oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi umowami – karty 203-205, 212-217, 331-332 i 387-416 akt administracyjnych/

Począwszy od dnia 20 lutego 2015 r. Rapid Finance zawiera z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego z wykorzystaniem wzorców umownych o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK”. W treści ww. wzorców znajduje się m.in. następujące postanowienie: „Strony zgodnie postanawiają, iż w przypadku nieterminowej spłaty Pożyczki przez Pożyczkobiorcę, Pożyczkodawca ma prawo naliczyć odsetki w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP (...% wartość na dzień .../dokładna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wskazana jest w formularzu informacyjnym) oraz prowadzić czynności upominawcze i windykacyjne” (§ 12 ust. 1 „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i § 8 ust. 1 „UMOWY Pożyczki Soho Credit”).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz pismo Spółki z dnia 27 lipca 2015 r. wraz z załączonymi wzorcami „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i „UMOWY Pożyczki Soho Credit” – karty 304 i 331-350 akt administracyjnych/

Spółka przeprowadziła proces aneksowania umów zawartych z konsumentami w oparciu o wzorce umowne stosowane przed dniem 10 listopada 2013 r. w celu doprowadzenia tych umów do stanu zgodnego z obowiązującym prawem w zakresie zarzutu postawionego Rapid Finance w punkcie 8. sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Aneks do umowy pożyczki określał w tej umowie m.in. następujące postanowienie: *„Strony zgodnie postanawiają, iż w przypadku nieterminowej spłaty Pożyczki przez Pożyczkobiorcę, Pożyczkodawca ma prawo naliczyć odsetki w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP (dokładna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wskazana jest w formularzu informacyjnym) oraz prowadzić czynności upominawcze i windykacyjne”* (§ 8 ust. 1 zmienionej umowy).

/dowód: pismo Spółki z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikami – karty 422-442 akt administracyjnych/

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje

Naruszenie interesu publicznoprawnego

Podstawą zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie stwierdzenie przez Prezesa UOKiK, iż w wyniku stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zagrożony został interes publicznoprawny. Zgodnie z art. 1 ust. 1 uokik, ustawa ta określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Przepis ten przesądza o przynależności niniejszej ustawy do dziedziny prawa publicznego, jak również o wyłączeniu możliwości podejmowania przez Prezesa Urzędu działań w celu ochrony interesów indywidualnych czy grupowych. W toku postępowania i przy wydawaniu decyzji Prezes Urzędu jest zatem rzecznikiem interesu publicznego. Rola ta wynika nie tylko z celu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, lecz również z jednej z naczelných zasad postępowania administracyjnego, tj. zasady uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, określonej w art. 7 k.p.a. Wobec powyższego wykazanie wystąpienia zagrożenia interesu publicznoprawnego w danej sprawie stanowi podstawową przesłankę warunkującą możliwość jej rozstrzygnięcia w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W ocenie Prezesa Urzędu niniejsza sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Przedsiębiorcy. Należy przy tym zauważyć, że interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów stanowi jednocześnie naruszenie interesu publicznoprawnego. Wobec powyższego uzasadnione było podjęcie przez Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Naruszenie zakazu z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje możliwość kontroli przez Prezesa UOKiK działań przedsiębiorców podejmowanych w stosunkach prawnych z konsumentami, wprowadzając mechanizmy ochrony tzw. zbiorowych interesów konsumentów. Definiując w art. 4 pkt 12 pojęcie konsumenta ustawa ta odsyła do art. 22¹ k.c., zgodnie z którym konsumentem jest osoba fizyczna dokonująca z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Materialnoprawną podstawę do oceny działań przedsiębiorcy w powyższym aspekcie stanowi przepis art. 24 uokik. Zgodnie z jego ust. 1, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy (art. 24 ust. 2 uokik). Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów (art. 24 ust. 3 uokik). Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców.

Przepis art. 24 ust. 2 uokik zawiera przykładowe wyliczenie zachowań przedsiębiorców uważanych za naruszające zbiorowe interesów konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił: stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

Jak wynika z powyższego, dla uznania działań przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów niezbędne jest wykazanie, iż spełnione zostały kumulatywnie trzy przesłanki:

- A. kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- B. działanie to jest bezprawne,
- C. działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Ad A. Strona postępowania (przedsiębiorca)

Zakaz naruszenia zbiorowych interesów konsumentów odnosi się do przedsiębiorców. Przepis art. 4 pkt 1 uokik zawiera legalną definicję przedsiębiorcy, zgodnie z którą pod tym pojęciem rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 584, ze zm.), a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność

w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu art. 4 pkt 4 uokik, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13 uokik, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 pkt 2 – na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy).

Podmiot będący stroną niniejszego postępowania posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powołanego powyżej art. 4 pkt 1 uokik, gdyż jest wpisany do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, pod numerem: 0000439376. Przedmiotem działalności Spółki jest pośrednictwo pieniężne, udzielanie kredytów, pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych. Wobec tego Rapid Finance jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 („*in initio*”) uokik. Oznacza to, że Przedsiębiorca przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, a jego działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ad B. Bezprawność działań Spółki

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Pojęcie porządek prawny obejmuje nakazy i zakazy wynikające z norm prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów.¹ O bezprawności działania decyduje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego.² Dla stwierdzenia bezprawności działania przedsiębiorcy bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu, a zatem wina sprawcy (w znaczeniu subiektywnym, oznaczającym wadliwość procesu decyzyjnego sprawcy) i stopień tej winy, a także świadomość istnienia naruszonych norm prawnych.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co do zasady, nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Przepisy te w większości mają bowiem charakter procesowy. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do innych niż przedmiotowa ustawa aktów prawa powszechnie obowiązującego, gdyż

¹ Tak SOKiK w orzeczeniu z dnia 13 listopada 2007 r., sygn. akt XVII AmA 45/07, niepubl.

² Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2002 r., sygn. akt I PKN 267/2001, publ.

dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, co następuje.

Ad I. i II. sentencji decyzji

Zgodnie z Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającą dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz. UE. L.2008.133.66, ze zm.), w celu umożliwienia konsumentom podejmowania decyzji przy pełnej znajomości faktów, powinni oni przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki otrzymać odpowiednie informacje na temat warunków i kosztów kredytu oraz innych swoich zobowiązań. Konsument powinien mieć możliwość dokładnego zapoznania się z informacjami i ich rozważenia. Informacje te powinny być kompleksowe, przejrzyste i zapewniać możliwość porównania ofert poszczególnych kredytodawców. Odpowiedzialność za zapewnienie konsumentowi pełnej informacji przed zawarciem umowy spoczywa zatem na kredytodawcy. Obowiązki te zostały skodyfikowane przez polskiego ustawodawcę w ustawie o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z przepisem art. 14 ukk, kredytodawca przed zawarciem umowy kredytu konsumenckiego ma obowiązek przekazać konsumentowi dane dotyczące tego kredytu wymienione w art. 13 ukk posługując się formularzem informacyjnym, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim. Określony w art. 13 ukk katalog informacji ma w założeniu dostarczyć konsumentowi wiedzy, która umożliwi mu porównanie różnych produktów na rynku kredytów konsumenckich i dokonanie świadomego wyboru najkorzystniejszego z nich. Natomiast prezentacja tych danych w formie ustandaryzowanego formularza informacyjnego ma zapewnić porównywalność informacji dotyczących konkurencyjnych produktów. Formularz jest więc kwalifikowaną informacją o charakterze quasi-oferty. Winien być zatem sformułowany w sposób pełny, spójny, niesprzeczny, przejrzysty i jednoznaczny, aby mógł dostarczyć konsumentowi dokładnych informacji o wysokości kosztów związanych z zawarciem umowy kredytu. W przeciwnym razie nie będzie mógł prawidłowo służyć konsumentowi do podjęcia racjonalnej decyzji dotyczącej zawarcia umowy z konkretnym kredytodawcą.

Z uwagi na powyższe, naruszenie przez kredytodawcę obowiązku dostarczenia konsumentowi formularza informacyjnego jak również niedochowanie obowiązku uwzględnienia w tym formularzu wszystkich wymaganych informacji jest sprzeczne z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym stanowi działanie bezprawne.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że pożyczki, których udziela konsumentom Rapid Finance stanowią kredyty konsumenckie, o których mowa w art. 3 ust. 1 ukk. Zgodnie z tym przepisem, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia

konsumentowi. Z kolei w myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 ukk za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Zatem do umów pożyczki zawieranych przez Spółkę z konsumentami należy stosować przepisy ustawy o kredycie konsumenckim³. W konsekwencji, na Przedsiębiorcy, jako kredytodawcy, o którym mowa w art. 5 pkt 2 ukk, ciążyą m.in. opisane powyżej obowiązki wynikające z art. 13 i art. 14 ukk.

Opisane poniżej działania Rapid Finance stanowiły naruszenie wymogów informacyjnych ustanowionych w przepisach ustawy o kredycie konsumenckim.

W punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Spółki polegające na nieprzekazywaniu konsumentom przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki formularza informacyjnego.

Jak już zostało wskazane wyżej, zgodnie z art. 13 ust. 1 ukk, kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki ma obowiązek podać konsumentowi na trwałym nośniku określony w art. 13 ust. 1 i 2 ukk zestaw informacji. Z kolei zgodnie z przepisem art. 14 ukk kredytodawca przekazuje konsumentowi te dane na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim.

Spółka zawiera umowy kredytu konsumenckiego poprzez stronę internetową <https://www.sohocredit.pl> i <https://www.filarum.pl>. Jednakże, wbrew ciążącym na niej obowiązkom, nie przekazuje konsumentom przed zawarciem umowy na trwałym nośniku formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego.

Tym samym, opisane postępowanie Przedsiębiorcy narusza art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ukk i należy je uznać za bezprawne.

Wymaga zaznaczenia, że nie może zostać uznane za spełniające wymóg przekazania formularza informacyjnego przed zawarciem umowy kredytu konsumenckiego na trwałym nośniku samo zamieszczenie tego formularza na stronie internetowej Spółki. Zgodnie z definicją trwałego nośnika określoną w art. 5 pkt 17 ukk, jest to materiał lub urządzenie służące do przechowywania i odczytywania informacji przekazywanych konsumentowi w związku z umową o kredyt, przez czas odpowiedni do celów jakim informacje te służą oraz pozwalające na odtworzenie tych informacji w niezmienionej postaci. Udostępnienie formularza informacyjnego na stronie internetowej Przedsiębiorcy nie gwarantuje konsumentowi możliwości przechowywania i odtwarzania informacji w niezmienionej postaci. Należy pamiętać, że serwer, na którym dostępny jest przedmiotowy formularz znajduje się pod kontrolą Rapid Finance. W każdej chwili Spółka może zmienić prezentowane na stronie internetowej informacje, w tym zmodyfikować materiały zamieszczone pod określonym adresem strony internetowej. Zatem, zapoznając się z formularzem poprzez tę stronę, konsument nie dysponuje odebrany od Przedsiębiorcy

³ W niniejszej decyzji Prezes Urzędu, powołując się na przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, w których mowa jest o „umowie o kredyt konsumencki”, mając na uwadze art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy, używa określenia „umowa pożyczki”. Podobnie zamiast określeń „kredytodawca”/„kredytobiorca” stosowane są odpowiednio pojęcia: „pożyczkodawca”/„pożyczkobiorca”.

trwałym nośnikiem, na którym utrwalone byłyby informacje o ofercie kredytowej. Wprawdzie konsument mógłby wydrukować formularz informacyjny ze strony internetowej Spółki lub zapisać jego treść na swoim komputerze, jednakże byłaby to czynność, której musiałby dokonać sam, z własnej inicjatywy. Istnieje duże prawdopodobieństwo, że konsument nie podjąłby takiego działania. Nawet jednak gdyby to uczynił, nie mogłoby to zostać uznane za przekazanie mu informacji przez Przedsiębiorcę. Konsument nie ma bowiem obowiązku samodzielnie pozyskiwać formularza informacyjnego, ale jest uprawniony do jego uzyskania od kredytodawcy, na którym ciąży odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek.

Dodatkowo, w ocenie Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie nie zachodzi sytuacja, która umożliwiłaby zastosowanie do działania Spółki art. 15 ust. 1 ukk. Zgodnie z tym przepisem, w przypadku umowy o kredyt konsumencki zawieranej na wniosek konsumenta na odległość, jeżeli środek porozumiewania się na odległość nie pozwala na przekazanie danych zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 ukk, kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi te dane niezwłocznie po zawarciu umowy o kredyt konsumencki na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego. Zdaniem Prezesa UOKiK, Rapid Finance, zawierając umowy kredytu poprzez stronę internetową, ma możliwość pozyskania przed zawarciem umowy adresu e-mail konsumenta, na który w odpowiednim czasie mógłby przesłać formularz informacyjny. W sprawie ustalono, że Spółka adres taki pozyskuje wraz z otrzymaniem złożonego poprzez stronę internetową wniosku konsumenta o udzielenie pożyczki.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie I sentencji decyzji.

W punkcie II sentencji decyzji Prezes UOKiK uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Spółki polegające na niepodawaniu w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego informacji o „opłacie przygotowawczej”, którą konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki.

Należy zauważyć, że, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt 10 ukk, kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany podać konsumentowi na trwałym nośniku w odpowiednich przypadkach informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności odsetkach, opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie. Z kolei, zgodnie z przepisem art. 14 ukk, kredytodawca przekazuje konsumentowi te dane na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim.

Przedsiębiorca, zgodnie z § 2 ust. 4 lit. a i ust. 5 „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” oraz stosownie do pkt 11.1. i 11.2. „*Regulaminu Udzielania Pożyczek*” pobierał od konsumentów opłatę przygotowawczą. Jednakże w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego przekazywanym kredytobiorcom od dnia 18 kwietnia 2013 r. w rubryce 3. „*Koszty kredytu. Koszty, które zobowiązany/a będzie Pan/Pani ponieść w związku z umową o kredyt*” Spółka nie wskazywała, że taka opłata była pobierana. Rapid

Finance zamieścił w tej rubryce jedynie ogólną informację: „Koszty udzielenia pożyczki, w tym stopa oprocentowania pożyczki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP: ... zł”, bez wyszczególnienia, jakie elementy składają się na koszty pożyczki.

Nie sposób zgodzić się z podnoszoną początkowo przez Spółkę argumentacją, iż zamieszczenie w formularzu informacyjnym kwoty wskazującej, ile wynosi suma wszystkich kosztów związanych z zawarciem umowy pożyczki, bez rozbijania ich na kwotę opłaty przygotowawczej, koszt ubezpieczenia i kwotę przypadającą na oprocentowanie, jest bardziej czytelne dla konsumentów aniżeli wskazanie pojedynczych kosztów, o których pożyczkobiorca został poinformowany w umowie, bądź też w stanowiącym jej integralną część regulaminie. Wymaga podkreślenia, że funkcją formularza informacyjnego jest jak najbardziej precyzyjne poinformowanie konsumentów o wszystkich kosztach kredytu, z rozbiciem na poszczególne ich rodzaje. Wskazuje na to art. 13 ust. 1 pkt 10 ukk, który zobowiązuje kredytodawcę do przekazania konsumentowi informacji o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności odsetkach, opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ukk, wymienione dane powinny znaleźć się właśnie w formularzu. Nie jest zatem wystarczające ich zamieszczenie w samej tylko umowie kredytu, czy załączonym do niej regulaminie.

W konsekwencji, opisane działanie Przedsiębiorcy naruszało art. 13 ust. 1 pkt 10 ukk w zw. art. 14 ukk i należało je uznać za bezprawne.

Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika, że Przedsiębiorca z dniem 26 czerwca 2013 r. zmienił wzorzec „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i stanowiącego do niego załącznik wzoru „Regulaminu Udzielania Pożyczek”. Zmieniony wzorzec przewiduje pobieranie od konsumentów zamiast opłaty przygotowawczej oznaczonej kwotowo prowizji. Informację o obowiązku zapłacenia tej prowizji Spółka zamieszcza w formularzu informacyjnym przekazywanym konsumentom do umów zawieranych w oparciu o ww. wzorzec. Tym samym należy uznać, że Rapid Finance zaprzestał stosowania zarzucanej mu praktyki od dnia 26 czerwca 2013 r.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie II sentencji decyzji.

Ad III. sentencji decyzji

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 6 ukk, umowa o kredyt konsumencki powinna określać stopę oprocentowania kredytu.

Przedsiębiorca w pkt 11.1. „Regulaminu Udzielania Pożyczek Gotówkowych” wskazywał następującą informację dotyczącą wysokości stopy oprocentowania kredytu: „Całkowity koszt pożyczki obejmuje opłatę przygotowawczą w tym odsetki równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczane w stosunku rocznym od kwoty udzielonej pożyczki oraz koszt ubezpieczenia”.

Zdaniem Prezesa Urzędu, nie można uznać, aby przytoczone postanowienie określało stopę oprocentowania kredytu. Przedmiotowa klauzula była zbyt ogólna, ponieważ opisywała jedynie sposób obliczenia stopy oprocentowania kredytu, odsyłając w tym zakresie

do wskaźnika stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W ocenie Prezesa UOKiK, prawidłowo wskazana stopa oprocentowania kredytu powinna być zaprezentowana jako konkretna liczba wyrażona w procentach obowiązująca na dzień zawarcia umowy. Należy dodać, że także w innych postanowieniach zawieranych przez Spółkę umów pożyczki brakowało wymaganej informacji o stopie oprocentowania kredytu.

W konsekwencji, w opinii Prezesa UOKiK, działanie Rapid Finance naruszało art. 30 ust. 1 pkt 6 ukk i należało uznać je za bezprawne.

W stosowanym od dnia 10 listopada 2013 r. wzorcu „*Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit*” oraz załączonym do niego „*Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit*” Przedsiębiorca zrezygnował z oprocentowania kapitałowego pożyczki w ogóle. Zmiana ta ma charakter trwały, ponieważ wzorce umowne stosowane przez Rapid Finance w późniejszym okresie, aż do chwili obecnej, nie przewidują oprocentowania kapitałowego pożyczki.

Mimo tego, że Przedsiębiorca dokonał opisanej zmiany wzorca umownego, w obrocie nadal pozostawały umowy pożyczki zawarte z konsumentami w oparciu o poprzednio obowiązujący wzorec „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” i „*Regulaminu Udzielania Pożyczek*”, w których brakowało informacji o stopie oprocentowania kredytu. Spółka przeprowadziła jednak proces kierowania do konsumentów propozycji podpisania aneksu do umowy pożyczki, który eliminuje z obowiązujących umów oprocentowanie kapitałowe pożyczki. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Ponieważ Spółka zrezygnowała z pobierania odsetek kapitałowych, przestał na niej ciążyć obowiązek określania w umowie pożyczki stopy oprocentowania kredytu. Tym samym należy uznać, że w dniu 31 lipca 2015 r. Przedsiębiorca zaprzestał stosowania zarzucanej mu praktyki.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie III sentencji decyzji.

Ad IV. sentencji decyzji

W myśl ogólnej zasady zawartej w art. 451 § 1 zd. 2 k.c., świadczenie dłużnika, które przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Zatem, zgodnie z ww. przepisem, to wierzyciel decyduje o tym, jaka część zadłużenia (w przypadku umowy kredytu konsumenckiego – kapitał lub należności uboczne np. odsetki, opłaty, odsetki karne) zostanie najpierw umorzona na skutek dokonania zapłaty przez dłużnika. Wierzyciel może tego wyboru dokonać już po dokonaniu wpłaty przez dłużnika. Jednakże, zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 8 ukk, umowa o kredyt konsumencki powinna określać m.in. kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy. Ustawa o kredycie konsumenckim wprowadza zatem pewne ograniczenie w stosunku do regulacji art. 451 § 1 zd. 2 k.c. Kredytodawca musi bowiem wskazać sposób zaliczania rat już w umowie kredytu. Tym samym konsument już w momencie zawierania umowy powinien wiedzieć, jak zostaną rozdysponowane wpłacone przez niego pieniądze i czy uiszczenie raty kredytu spowoduje w pierwszej kolejności pomniejszenie pozostałej do spłaty kwoty kapitału kredytu, czy też spłatę należności ubocznych, np. odsetek.

W § 2 ust. 10 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” Spółka zamieściła następującą informację dotyczącą kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy: „Pożyczkodawca ma prawo zaliczyć otrzymane od Pożyczkobiorcy kwoty, wg swojego uznania, najpierw na poczet opłat związanych z Pożyczką, a na końcu na spłatę kwoty głównej pożyczki”.

W ocenie Prezesa Urzędu, postanowienie to było zbyt ogólne jak na wymagania art. 30 ust. 1 pkt 8 ukk i pozostawiało Przedsiębiorcy znaczną swobodę w zakresie kolejności zaliczania rat pożyczki na poczet należności Rapid Finance. Na jego podstawie nie można było ustalić, jakie zasady miały być zastosowane do ustalenia kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet poszczególnych należności kredytodawcy. Wynikało z niego jedynie, że w pierwszym rzędzie zaspokajane będą opłaty związane z pożyczką, a na końcu kwota pożyczonego kapitału. Przytoczone klauzula nie wskazywała natomiast kolejności zaspokajania należności Spółki z tytułu poszczególnych opłat związanych z pożyczką (opłaty przygotowawczej, opłat za czynności windykacyjne), czy odsetek karnych. W tym zakresie Przedsiębiorca zastrzegł w niej na swoją rzecz możliwość zaliczenia świadczenia konsumenta na poczet przysługujących mu należności w kolejności określonej według swojego uznania. Zatem o kolejności zaliczania świadczeń konsument dowiadywał się nie w momencie zawierania umowy, lecz dopiero w trakcie jej wykonywania.

Podniesiona przez Rapid Finance okoliczność, że w pkt 5.11. „Regulaminu Udzielania Pożyczek” stanowiącego załącznik do „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” wskazano dokładnie kolejność zaliczania rat pożyczkowych na poczet jego należności, nie wpływa na ocenę stwierdzonej praktyki jako bezprawnej. Prezes UOKiK jest zdania, że funkcjonowanie w ww. dokumentach niespójnych postanowień odnoszących się do kwestii kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy powoduje dezinformację w tym zakresie. Konsument nie jest w stanie ocenić, z której z przedmiotowych klauzul Przedsiębiorca skorzysta przy wykonywaniu umowy. Zatem, w dalszym ciągu jest on pozbawiony informacji, które powinien otrzymać przed zawarciem umowy.

W konsekwencji, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy naruszało art. 30 ust. 1 pkt 8 ukk i należało uznać je za bezprawne.

Prezes Urzędu ustalił, że Przedsiębiorca w dniu 26 czerwca 2013 r. zmienił wzorzec „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” w ten sposób, że w miejsce przytoczonego wyżej postanowienia § 2 ust. 10 wprowadził do niego § 2 ust. 9 o treści: „Pożyczkodawca otrzymane od Pożyczkobiorcy kwoty zalicza według następującej kolejności: odsetki za zwłokę, prowizja, kapitał, koszty dotyczące czynności upominawczych i windykacyjnych, jeśli takie powstały zgodnie z § 4 ust. 1”, a tym samym określił w nim kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy. Zmiana ta ma charakter trwały, ponieważ wzorce umowne stosowane przez Rapid Finance w późniejszym okresie, aż do chwili obecnej, nie powielają zarzucanego Spółce naruszenia.

Mimo tego, że Przedsiębiorca dokonał opisanej zmiany wzorca umownego, w obrocie nadal pozostawały umowy pożyczki zawarte z konsumentami w oparciu o poprzednią wersję „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych”, w której brakowało informacji o kolejności

zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy. Spółka przeprowadziła jednak proces kierowania do konsumentów propozycji podpisania aneksu do umowy pożyczki, który eliminuje przedmiotowe naruszenie z obowiązujących umów. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Tym samym należy uznać, że w tym dniu Przedsiębiorca zaprzestał stosowania zarzucanej mu praktyki.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie IV sentencji decyzji.

Ad V. sentencji decyzji

Przedsiębiorca w ramach zawieranych z konsumentami umów kredytu konsumenckiego (pożyczki) pobierał odsetki kapitałowe. Świadczył o tym punkt 11.1. „Regulaminu Udzielania Pożyczek Gotówkowych”, który wskazywał, że: „Całkowity koszt pożyczki obejmuje opłatę przygotowawczą w tym odsetki równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczane w stosunku rocznym od kwoty udzielonej pożyczki oraz koszt ubezpieczenia”. Jednakże w przedmiotowych umowach Spółka nie tylko nie określała stopy oprocentowania kredytu, o czym była mowa wyżej, ale nie podawała również kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych jej w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy.

Opisana praktyka stanowi, zdaniem Prezesa Urzędu, naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk, który przewiduje obowiązek określenia w umowie kredytu konsumenckiego terminu, sposobu i skutków odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ukk, a także kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym. Niewątpliwie ww. przepis nakłada na kredytodawcę szereg obowiązków informacyjnych wobec konsumenta, które odnoszą się do przyznanego słabszej stronie obrotu prawa odstąpienia od umowy bez podania przyczyny, w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy (art. 53 ukk).

Prezes Urzędu podziela stanowisko SOKiK wyrażone w wyroku z dnia 13 czerwca 2005 r. sygn. akt XVII AmA 30/04, odnoszące się wprawdzie do poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, ze zm.), ale zachowujące aktualność także w obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z którym „skoro ustawodawca wyraźnie określił zakres niezbędnych danych zawartych w umowie kredytu konsumenckiego, to oczywistym jego celem było zagwarantowanie konsumentowi wiedzy w tym zakresie jako niezbędnej dla ochrony jego praw i interesów. Bez znaczenia jest przy tym, czy konsument z informacji tych uczyni użytek czy nie”.

W konsekwencji, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy naruszało art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk i należało je uznać za bezprawne.

W stosowanym od dnia 10 listopada 2013 r. wzorcu „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz załączonym do niego „Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit” Przedsiębiorca zrezygnował z oprocentowania kapitałowego pożyczki w ogóle. Zmiana ta ma charakter trwały, ponieważ wzorce umowne stosowane przez Rapid Finance w późniejszym okresie, aż do chwili obecnej, nie przewidują oprocentowania kapitałowego pożyczki. W związku z tym, że Spółka w ramach zawieranych umów pożyczki nie pobiera odsetek kapitałowych, należy uznać, że nie ma ona obowiązku zamieszczania w tych umowach

informacji o obowiązku zwrotu przez konsumenta, w razie odstąpienia od umowy, odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ukk, a także kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym. Zmiana ta ma charakter trwały, ponieważ wzorce umowne stosowane przez Rapid Finance w późniejszym okresie, aż do chwili obecnej, nie przewidują oprocentowania kapitałowego pożyczki.

Mimo tego, że Przedsiębiorca dokonał opisanej zmiany wzorca umownego, w obrocie nadal pozostawały umowy pożyczki zawarte z konsumentami w oparciu o poprzednio obowiązujący wzorzec „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i „Regulaminu Udzielania Pożyczek”, w których brakowało informacji o kwocie odsetek należnych w stosunku dziennym. Spółka przeprowadziła jednak proces kierowania do konsumentów propozycji podpisania aneksu do umowy pożyczki, który eliminuje z obowiązujących umów oprocentowanie kapitałowe pożyczki. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Ponieważ Spółka zrezygnowała z pobierania odsetek kapitałowych, przestał na niej ciążyć obowiązek określania w umowie pożyczki kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym. Tym samym należy uznać, że w dniu 31 lipca 2015 r. Przedsiębiorca zaprzestał stosowania zarzucanej mu praktyki.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie V sentencji decyzji.

Ad VI. sentencji decyzji

Zgodnie z art. 49 ust. 1 ukk, w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą.

Koszty kredytu zostały określone przez Rapid Finance w przytoczonym już wyżej postanowieniu punktu 11.1. „Regulaminu Udzielania Pożyczek Gotówkowych” o brzmieniu: „Całkowity koszt pożyczki obejmuje opłatę przygotowawczą w tym odsetki równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczane w stosunku rocznym od kwoty udzielonej pożyczki oraz koszt ubezpieczenia”. Z jego treści wynika, że Spółka pobierała od konsumentów opłatę przygotowawczą, której częścią składową były odsetki obliczane w stosunku rocznym oraz koszt ubezpieczenia. W związku z tym, w przypadku spłaty przez konsumenta całości kredytu przed terminem określonym w umowie, Rapid Finance powinien zwrócić mu odpowiednią część opłaty przygotowawczej, tj. uiszczone przez konsumenta odsetki i koszty ubezpieczenia przypadające za okres po wcześniejszej spłacie. Tymczasem, Spółka stosowała w umowach pożyczki następujące postanowienie: „Pożyczkobiorca uprawniony jest do dokonania spłaty Pożyczki przed terminem określonym w Umowie, przy czym KWOTA DO SPŁATY pozostaje bez zmian” (§ 2 ust. 9 „Umowy udzielania Pożyczek Gotówkowych”). Wskazuje to wyraźnie, że – w sytuacji spłaty przez konsumenta pożyczki przed terminem – Przedsiębiorca nie zwracał mu kosztów tej pożyczki dotyczących okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, mimo że konsument poniósł je przed dokonaną spłatą.

W konsekwencji, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy naruszało art. 49 ust. 1 ukk i tym samym należało uznać je za bezprawne.

Prezes Urzędu ustalił, że Przedsiębiorca w dniu 26 czerwca 2013 r. zmienił wzorce „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i „Regulaminu Udzielania Pożyczek” w ten sposób, że usunął z pierwszego z nich przytoczone wyżej postanowienie § 2 ust. 9 oraz wprowadził do drugiego z wzorców punkt 5.10. o treści: „Pożyczkobiorca uprawniony jest do dokonania spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie. Za wcześniejszą Pożyczkodawca nie pobiera prowizji. Pożyczkodawca rozliczy nadpłacone odsetki w terminie 14 dni od dnia dokonania spłaty pożyczki”. Przytoczona zmiana nie przewidywała jednak rozliczenia innych niż odsetki kosztów kredytu dotyczących okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy (np. kosztów ubezpieczenia), w sytuacji wcześniejszej spłaty kredytu przez konsumenta. Dopiero we wzorcach stosowanych od dnia 10 listopada 2013 r., tj. w „Umowie Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit” Spółka wprowadziła postanowienie § 5 ust. 2 i 3 „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit” w brzmieniu: „2. W przypadku spłaty Pożyczki w całości przed Terminem Spłaty Pożyczki, Całkowity Koszt Pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono Okres Trwania Pożyczki, chociażby konsument poniósł je przed spłatą. 3. W przypadku spłaty części Pożyczki przed Terminem Spłaty Pożyczki, ust. 2 stosuje się odpowiednio” – w miejsce przytoczonego wyżej § 2 ust. 9 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych”, a następnie pkt 5.10. „Regulaminu Udzielania Pożyczek”, które dotyczyło wszystkich kosztów kredytu, dotyczących okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Tym samym, od dnia 10 listopada 2013 r., Rapid Finance dostosował ww. wzorce do przepisu art. 49 ust. 1 ukk. Zmiana ta ma charakter trwały, ponieważ wzorce umowne stosowane przez Przedsiębiorcę w późniejszym okresie, aż do chwili obecnej, nie powielają zarzucanego Spółce naruszenia.

Mimo tego, że Przedsiębiorca dokonał opisanej zmiany wzorca umownego, w obrocie nadal pozostawały umowy pożyczki zawarte z konsumentami w oparciu o poprzednią wersję „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych”, zgodnie z którą – w sytuacji spłaty przez nich pożyczki przed terminem – Rapid Finance nie zwracał im kosztów tej pożyczki dotyczących okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, mimo że konsumenci ponieśli je przed dokonaną spłatą. Przedsiębiorca przeprowadził jednak proces kierowania do konsumentów propozycji podpisania aneksu do umowy pożyczki, który eliminuje przedmiotowe postanowienie z obowiązujących umów. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r.

Tym niemniej należy zwrócić uwagę, że Spółka już od dnia 26 czerwca 2013 r. nie stosowała w praktyce swojej działalności postanowienia, które było niezgodne z art. 49 ust. 1 ukk, i obniżała całkowity koszt kredytu o koszty kredytu (w tym koszty ubezpieczenia) dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Tym samym należy uznać, że Rapid Finance zaprzestał stosowania zarzucanej mu praktyki w dniu 26 czerwca 2013 r.

Ponadto, Przedsiębiorca dokonał obniżenia całkowitego kosztu kredytu o koszty kredytu (w tym koszty ubezpieczenia) dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy również w stosunku do konsumentów, którzy dokonali przedterminowej spłaty kredytu przed dniem 26 czerwca 2013 r. W ten sposób Rapid Finance dobrowolnie zrekompensował tym konsumentom poniesioną przez nich na skutek stosowanej przez niego praktyki szkodę.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie VI sentencji decyzji.

Ad VII. sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. VII sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

W myśl art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych.

Uchwałą z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. III SZP 3/2006 Sąd Najwyższy uznał, iż praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest „(...) *stosowanie identycznej klauzuli, jak klauzula wpisana do rejestru niedozwolonych postanowień umownych (...). Praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów obejmuje również przypadki wprowadzenia jedynie zmian kosmetycznych polegających na przestawieniu szyku wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przeciw tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru*”.

Nie jest zatem konieczna dokładna literalna identyczność postanowienia wpisanego do rejestru niedozwolonych klauzul umownych i postanowienia z nim porównywanego, stąd niedozwolone będą także takie postanowienia wzorców umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru niedozwolonych klauzul umownych, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię.

Mając na uwadze powyższe rozważania Prezes Urzędu zakwestionował stosowane przez Spółkę postanowienie wzorca „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” o treści: „*Wysłanie wezwań listem poleconym, dokonywane po 30 dniach od ostatniego dnia Okresu Trwania Pożyczki (2x30 zł)*” (§ 4 ust. 1 „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*”).

Wyrokiem SOKiK z dnia 4 lipca 2012 r. (sygn. akt XVII AmC 5205/11) za niedozwolone postanowienie, które następnie zostało wpisane pod poz. 3852 do rejestru niedozwolonych klauzul umownych, uznano postanowienie o treści: „*Oплата за sporządzenie i wysłanie lub doręczenie wezwania do zapłaty raty (rat) kredytu lub odsetek - od każdego wezwania - 20 zł*”. Z kolei wyrokiem zaocznym SOKiK z dnia 8 grudnia 2011 r. (sygn. akt XVII AmC 2905/11) za niedozwolone postanowienie, które następnie zostało wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod poz. 4090, uznano postanowienie o treści: „*Oплата за wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy (pożyczkobiorca) - 20 zł*”.

Z uzasadnienia wyroku SOKiK z dnia 21 czerwca 2012 r. (sygn. akt XVII AmC 2905/11), którym sąd ten utrzymał w mocy ww. wyrok zaoczny z dnia 10 września 2011 r., wynika, że zakwestionowane w powództwie postanowienie było wadliwe, ponieważ wskazywało w sposób arbitralny ryczałtowo wysokość opłaty za wezwanie do zapłaty i złożenie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy, bez wskazania, co ma wpływ na ustalenie wysokości tej opłaty. SOKiK podkreślił, że: „(...) *instytucje, którym konsumenci powierzają swoje oszczędności obowiązują szczególne standardy uczciwego i rzetelnego postępowania z konsumentami. Uczciwość kontraktowa wymaga, aby konsumenci byli*

należycie informowani o okolicznościach ustalenia i przeznaczeniu opłat, które ponoszą". Dodatkowo, w ocenie tego sądu, wysokość kosztów uzyskanych przez przedsiębiorcę na skutek stosowania ocenianej klauzuli może odbiegać od kosztów rzeczywiście przez niego poniesionych. SOKiK argumentował przy tym, że niedopuszczalna jest sytuacja, w której okoliczność taka generowałaby (choćbyby minimalne) źródło dochodów przedsiębiorcy kosztem konsumentów.

Taki sposób działania przedsiębiorcy pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami, jak bowiem stwierdził SOKiK w wyroku z dnia 10 czerwca 2014 r. (sygn. akt XVII AmC 12347/12), postanowienia zastrzegające możliwość podejmowania czynności windykacyjnych i obciążania ich kosztami konsumenta „*pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, albowiem w sposób nierównomierny rozkładają ryzyko transakcyjne pomiędzy stronami kontraktu przenosząc wyłącznie na konsumenta dodatkowe – obok oprocentowania i prowizji – koszty czynności windykacyjnych (...). Ponadto przedmiotowe postanowienia w sposób rażący naruszają interesy konsumentów, w szczególności te ekonomiczne związane z obowiązkiem uiszczenia znacznych i dodatkowych kosztów, które mogą prowadzić do zwiększenia istniejącego zadłużenia (...)*”.

W przedmiotowej sprawie Przedsiębiorca, w sposób analogiczny do klauzul widniejących w rejestrze niedozwolonych klauzul umownych pod nr 3852 i 4090, zastrzegł sobie możliwość pobierania opłat upominawczych za wysłanie monitów. Mianowicie koszt wezwań wysłanych listem poleconym do konsumenta został określony przez Spółkę w sposób arbitralny i ryczałtowy. Co prawda zakwestionowana w niniejszej sprawie klauzula ustalała opłatę za wezwanie w wysokości 30 zł, natomiast ww. postanowienia wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych określały wysokość tej opłaty na kwotę 20 zł, to jednak we wszystkich omawianych przypadkach brakowało informacji, skąd wynika przyjęta wysokość pobieranej przez przedsiębiorcę opłaty. Należy zaznaczyć że, postanowienie stosowane przez Spółkę, podobnie jak klauzule widniejące w rejestrze niedozwolonych klauzul umownych, ustalało opłaty w oderwaniu od rzeczywistych kosztów, jakie Przedsiębiorca musiał ponieść w związku z przygotowaniem i dostarczeniem wezwania do zapłaty. Przedmiotowe kwoty były nieproporcjonalnie wyższe w porównaniu z realnymi kosztami nawiązania kontaktu – czy to listowego, czy telefonicznego – z konsumentem. Tak więc skutek kwestionowanej klauzuli oraz ww. postanowień uznanych za abuzywne jest ten sam i polega na obciążeniu konsumenta nieuzasadnionymi kosztami, co godzi w jego interesy ekonomiczne. Zakwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienie mieści się zatem w hipotezie ww. klauzul wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych. W związku z tym, jest ono z nimi tożsame.

W konsekwencji, praktykę Przedsiębiorcy polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych, uznać należy za naruszającą art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, a tym samym – bezprawną.

Przedmiotowa klauzula została przez Przedsiębiorcę usunięta z treści wzorca „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” z dnia 26 czerwca 2013 r. i zastąpiona klauzulą § 4 ust. 2 i 3 „*Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych*” w brzmieniu: „*2. Na czynności windykacyjne oraz upominawcze składają się: upomnienia wysyłane poprzez wiadomości sms,*

upomnienia wysyłane za pośrednictwem poczty elektronicznej, pisemne wezwania do zapłaty wysyłane listem poleconym po 30 dniu od dnia wymagalności roszczenia” i „3. Pożyczkobiorca zostanie obciążony kosztami czynności upominawczych oraz windykacyjnych, o których mowa w ust. 2, w łącznej wysokości nieprzekraczającej 30 zł”. Następnie, we wzorcach stosowanych od dnia 10 listopada 2013 r., tj. w „Umowie Pożyczek Okresowych Soho Credit” oraz „Regulaminie Udzielania Pożyczek Soho Credit”, a później także we wzorcach wykorzystywanych od dnia 20 lutego 2015 r. o nazwach: „FILARUM.PL UMOWA Pożyczki” i „UMOWA Pożyczki Soho Credit” wraz z załączonym do niej „REGULAMINEM UDZIELANIA POŻYCZEK” Spółka wprowadziła postanowienie w brzmieniu: „3. Czynności windykacyjne będą przeprowadzane z następującą częstotliwością: a) upomnienia kierowane do Pożyczkobiorcy za pośrednictwem wiadomości sms i poczty elektronicznej będą wysyłane w pierwszym, siódmym, czternastym i dwudziestym ósmym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki, b) wezwania do zapłaty będą wysyłane drogą pocztową w trzydziestym i sześćdziesiątym dniu opóźnienia w spłacie Pożyczki. 4. Z tytułu przeprowadzonych czynności windykacyjnych Pożyczkobiorca będzie obciążony następującymi kosztami: a) 5 zł za każde upomnienie wysłane za pośrednictwem wiadomości sms, tj. łącznie 20 zł za wszystkie czynności windykacyjne przeprowadzone w tym trybie, b) 10 zł za każde pisemne wezwanie do zapłaty. 5. Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów z tytułu wezwania go do zapłaty poprzez wysłanie wiadomości drogą mailową, ani za przeprowadzone rozmowy telefoniczne, jeżeli takie wystąpiły” (§ 8 ust. 3-5 „Umowy Pożyczek Okresowych Soho Credit”, § 12 ust. 3, 4 i 5 „FILARUM.PL UMOWY Pożyczki” i § 8 ust. 3-5 „UMOWY Pożyczki Soho Credit”) – w miejsce przytoczonego wyżej § 4 ust. 1 zd. 2, a następnie § 4 ust. 2 i 3 „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych”.

Poprzez powyższe zmiany w stosowanych w obrocie z konsumentami wzorcach umów kredytu konsumenckiego Spółka obniżyła wysokość pobieranych opłat za czynności windykacyjne. Jednakże, w ocenie Prezesa Urzędu, opłaty te w dalszym ciągu nie odpowiadają rzeczywistym kosztom przedmiotowych czynności. Opłata za monit windykacyjny powinna odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym przez przedsiębiorcę, który nie powinien bezzasadnie obciążać nimi konsumentów w nadmiernej wysokości. Jednocześnie przez wysokość tych kosztów należy rozumieć jedynie koszt korespondencji przesyłanej pocztą tradycyjną czy koszt monitu telefonicznego, tj.: opłatę za pojedynczą przesyłkę (listową lub poleconą) jaką faktycznie ponosi Przedsiębiorca wobec operatora pocztowego, z którym wiąże go umowa o świadczenie usług pocztowych czy opłatę za uśredniony czas połączenia z konsumentem (tj. czas niezbędny do przekazania informacji o zaległości w spłacie zadłużenia) według taryfy przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, z którym Przedsiębiorca ma zawartą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W kwestii pozostałych kosztów jakie Przedsiębiorca ponosi w związku z przygotowaniem i „obsługą” procesu upominania konsumenta, koszty te należy zaliczyć do tzw. kosztów ogólnego zarządu (kosztów związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa bądź z wykonywaniem działalności gospodarczej). Są to koszty pośrednie, związane z utrzymywaniem i funkcjonowaniem komórek organizacyjnych przedsiębiorstwa, stanowisk pracy, mediów oraz materiałów biurowych (m. in. opłaty czynszowe, opłaty za energię, wynagrodzenie pracowników, amortyzacja sprzętu biurowego, koszt zużytego papieru i innych materiałów biurowych). Przedsiębiorca (a co za tym idzie również konsument) nie

ma możliwości dokładnego wyliczenia jaka część kosztów ogólnego zarządu (proporcjonalna do wszystkich innych ponoszonych kosztów) powinna być przypisana do jednostkowego kosztu poniesionego w związku z upomnieniem konsumenta. W świetle powyższego, ustalone przez Rapid Finance koszty każdego upomnienia wysłanego za pośrednictwem wiadomości sms w wysokości 5 zł oraz koszty każdego pisemnego wezwania do zapłaty w wysokości 10 zł nadal są wygórowane i nie odpowiadają rzeczywistym kosztom tych czynności. Opłaty windykacyjne w przyjętej przez Spółkę wysokości – poza zwrotem kosztów podjętych czynności – generują dodatkowy zysk dla Przedsiębiorcy, co nie znajduje żadnego uzasadnienia w świetle postanowień wykonywanych przez Rapid Finance umów kredytu konsumenckiego.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że Spółka w dalszym ciągu stosuje postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie VII sentencji decyzji.

Ad VIII. sentencji decyzji

Przedsiębiorca stosował w umowach kredytu konsumenckiego następujące postanowienie określające skutki nienależytego wykonania zobowiązania przez konsumenta: „*W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki Pożyczkodawca będzie naliczał kary umowne za zwłokę w wysokości 0,1% dziennie wartości kwoty pożyczki*” (pkt 8.3. „*Regulaminu Udzielania Pożyczek*”). Wymaga zaznaczenia, że w ramach przedmiotowych umów wykonanie zobowiązania przez konsumenta polega na zwróceniu pożyczonej kwoty pieniędzy na rzecz Spółki w określonym terminie, czyli na spełnieniu w tym terminie świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z art. 483 § 1 k.c., w umowie można zastrzec, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kary umownej). Zatem ustanowienie kary umownej jest dopuszczalne, ale jedynie w ramach zobowiązań niepieniężnych. Natomiast w odniesieniu do świadczeń pieniężnych ustawodawca przewidział inny skutek ich niewykonania lub nienależytego wykonania, w tym opóźnienia w ich wykonaniu. Mianowicie, w myśl art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis ten nie upoważnia natomiast wierzyciela do żądania z tego tytułu kary umownej. Co istotne, intencją ustawodawcy było wyraźne rozdzielenie konsekwencji niewykonania świadczenia pieniężnego i niepieniężnego. Stąd też nie jest dozwolone, aby w umowie zastrzeżono karę umowną w przypadku świadczenia pieniężnego (taką wykładnię przyjął również Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 6 listopada 2003 roku, sygn. akt III CZP 61/03), tak samo jak nie jest dopuszczalne zastrzeżenie odsetek na wypadek niewykonania świadczenia niepieniężnego.

W konsekwencji, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy naruszało art. 483 § 1 k.c. i tym samym zostało uznane za bezprawne.

Prezes Urzędu ustalił, że Przedsiębiorca w dniu 26 czerwca 2013 r. zmienił wzorce „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych” i „Regulaminu Udzielania Pożyczek” w ten sposób, że w miejsce kary umownej za zwłokę w wysokości 0,1% wartości kwoty pożyczki dziennie wprowadził karę pieniężną za zwłokę w wysokości odsetek maksymalnych należnych za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty, naliczanych zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c. W ten sposób Rapid Finance dostosował treść stosowanego wzorca umowy do brzmienia art. 483 § 1 k.c. Zmiana ta ma charakter trwały, ponieważ wzorce umowne stosowane przez Przedsiębiorcę w późniejszym okresie, aż do chwili obecnej, nie powielają zarzuconego Spółce naruszenia.

Mimo tego, że Przedsiębiorca dokonał opisaney zmiany wzorca umownego, w obrocie nadal pozostawały umowy pożyczki zawarte z konsumentami w oparciu o poprzednią wersję „Umowy Udzielania Pożyczek Gotówkowych”, zgodnie z którą Rapid Finance mógł pobierać karę umowną w razie nieterminowej spłaty pożyczki przez konsumenta. Spółka przeprowadziła jednak proces kierowania do konsumentów propozycji podpisania aneksu do umowy pożyczki, który eliminuje przedmiotowe naruszenie z obowiązujących umów. Proces ten zakończył się w dniu 31 lipca 2015 r. Tym samym należy uznać, że w tym dniu Przedsiębiorca zaprzestał stosowania zarzucanej mu praktyki.

W związku z powyższym, orzeka się jak w punkcie VIII sentencji decyzji.

Ad C. Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje definicji „zbiorowego interesu konsumentów”, wskazując jednak w przepisie art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów oznacza zatem narażenie na uszczerbek interesów znacznej grupy lub wszystkich konsumentów, poprzez stosowaną przez przedsiębiorcę praktykę, obejmującą tak działania, jak i zaniechania. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i zagrożeniu im. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. W jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, że: „*nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów można wszcząć tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczbie potencjalnych konsumentów*”⁴.

Dla stwierdzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów istotne jest ustalenie, że konkretne działanie przedsiębiorcy nie ma ściśle określonego adresata, lecz jest kierowane do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Interes konsumentów należy przy tym rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę na zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

⁴ wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2003 r., sygn. akt I CKN 504/01

powiązane jest z naruszaniem interesów gospodarczych konsumentów. Pod tym pojęciem należy rozumieć zarówno naruszenie interesów *stricto* ekonomicznych (o wymiarze majątkowym), jak również prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom dokonywanie transakcji handlowych z przedsiębiorcami przy całkowitym zrozumieniu rzeczywistego sensu ekonomicznego i prawnego warunków dokonywanych czynności na etapie przedkontraktowym oraz w czasie wykonywania umowy, czego urzeczywistnieniem jest m.in. abstrakcyjnie pojmowane prawo do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w komunikacji pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem.

W niniejszej sprawie bez wątplenia mamy do czynienia z naruszeniem praw licznej grupy konsumentów – wszystkich konsumentów będących lub mogących być klientami Przedsiębiorcy. Należy przy tym wskazać, że zdaniem Sądu Najwyższego wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.⁵

W ocenie Prezesa UOKiK, działania Spółki opisane w punktach I-VIII sentencji decyzji naruszały interesy konsumentów. Działania te polegały bowiem, co zostało udowodnione, na naruszaniu obowiązków ustanowionych w ustawie o kredycie konsumenckim, w tym obowiązków informacyjnych, naruszaniu przepisów Kodeksu cywilnego, a także wykorzystywaniu w obrocie z konsumentami wzorców umownych zawierających klauzulę, która jest tożsama z postanowieniami wpisanymi do rejestru niedozwolonych klauzul umownych.

Praktyka określona w punkcie I sentencji decyzji polegała na niedoręczaniu konsumentom formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego. W punkcie II sentencji decyzji stwierdzono praktykę polegającą na niewłaściwym sformułowaniu treści tego formularza. Praktyki stwierdzone w punktach III-V sentencji decyzji polegały na niezamieszczaniu w umowach kredytu konsumenckiego informacji wymaganych przez art. 30 ust. 1 pkt 6, 8 i 15 ukk, czyli stopy oprocentowania kredytu, kolejności zaliczania rat kredytu na poczet należności Spółki oraz kwoty odsetek należnych Rapid Finance w stosunku dziennym, w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy. Wymienione praktyki naruszały prawo konsumentów do uzyskania informacji o kredycie konsumenckim. Praktyka opisana w punkcie VI sentencji decyzji pozbawiała konsumentów prawa do zwrotu należności przypadających za okres, o który skrócono czas obowiązywania umowy, w sytuacji przedterminowej spłaty kredytu. W związku z praktyką wskazaną w punkcie VII sentencji decyzji konsumenci byli narażeni na ponoszenie nadmiernych kosztów z tytułu kierowanych

⁵ wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., sygn. akt III SK 27/07

do nich przez Przedsiębiorcę wezwań. Praktyka określona w punkcie VIII sentencji decyzji powodowała obciążenie konsumentów karą umowną wbrew obowiązującym przepisom prawa.

Skutkami powyższych działań Przedsiębiorcy dotknięty mógł być nieoznaczony z góry krąg konsumentów, którego nie da się zidentyfikować - wszyscy dotychczasowi i przyszli kontrahenci Spółki, którzy zainteresowali się jej ofertą oraz zawarli bądź zdecydowaliby się zawrzeć z nią w przyszłości umowę pożyczki. Z faktu posługiwania się przez Rapid Finance w obrocie z konsumentami wzorcami umów wynika bowiem powtarzalność jego zachowania wobec takich osób. Oferta Przedsiębiorcy adresowana była i jest nie do ściśle określonego, konkretnego konsumenta, lecz do z góry nieokreślonej, niemożliwej do zidentyfikowania liczby konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna. W związku z powyższym zostało wskazane, iż stwierdzone w decyzji praktyki naruszają nie tylko interesy ekonomiczne konsumentów, którzy już zawarli oceniane umowy, ale też mogą naruszać interesy przyszłych potencjalnych klientów Spółki.

Powyższe wskazuje na naruszenie w przedmiotowej sprawie zbiorowego interesu konsumentów, przez który należy rozumieć prawo wszystkich konsumentów do ukształtowania umowy zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego i z dobrymi obyczajami, a także prawo do uzyskania wszelkich przysługujących im z mocy ustawy informacji dotyczących zawieranej umowy.

Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów

Zgodnie z art. 26 ust. 1 uokik, jeżeli Prezes Urzędu stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24 uokik, wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów nakazującą zaniechanie jej stosowania. Natomiast, stosownie do art. 27 ust. 1 uokik, Prezes Urzędu nie wydaje określonej w art. 26 uokik decyzji, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowy interes konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania (art. 27 ust. 2 uokik).

W związku z faktem, iż Przedsiębiorca zaniechał stosowania praktyk opisanych w pkt II-VI oraz w pkt VIII sentencji decyzji, Prezes Urzędu orzekł w tychże punktach w oparciu o art. 27 uokik.

Kara pieniężna – rozstrzygnięcie w punkcie IX sentencji decyzji

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości

nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanego przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. Zatem, o tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 uokik w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w szczególności charakter praktyk i ich możliwe skutki w sferze ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał za uzasadnione nałożenie kar pieniężnych za siedem z ośmiu stwierdzonych praktyk.

W tym miejscu wskazać należy, iż zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze - nie jest podstawą do odstąpienia od wymierzenia kary. Żaden przepis nie wyłącza możliwości zastosowania sankcji przewidzianej w art. 106 w związku z naruszeniem art. 24 uokik. W takim wypadku Prezes UOKiK jest zobowiązany wydać decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, co jednak nie uniemożliwia mu nałożenia na przedsiębiorcę sankcji finansowych.

Dokonując oceny strony podmiotowej praktyk Spółki wskazanych w pkt. I - VIII sentencji decyzji Prezes Urzędu ocenił także, czy Przedsiębiorca miał zamiar stosowania tych praktyk czy też praktyki miały charakter nieumyślny. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na nieumyślne naruszenie przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy. Zdaniem Prezesa Urzędu, ukształtowanie treści zawieranych z konsumentami umów w sposób sprzeczny z ustawą o kredycie konsumenckim i Kodeksem cywilnym oraz stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych było wynikiem niedochowania przez Rapid Finance należytej staranności. Pamiętać należy, że na przedsiębiorcach, jako profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego, spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. Zatem, działania podejmowane przez Spółkę w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, powinny były uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Przedsiębiorca powinien zdawać sobie sprawę z konieczności ukształtowania procesu zawierania umów, konstruowania wzorców umownych i umów w taki sposób, by nie doprowadzić do naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Prezes Urzędu uznał zatem, że nawet jeżeli Spółka nie miała świadomości, iż stosując stwierdzone praktyki narusza zbiorowe interesy konsumentów, to jako profesjonalny uczestnik obrotu powinna była mieć taką świadomość. Okolicznością przemawiającą za zastosowaniem wobec Spółki kary pieniężnej jest fakt, iż – jako

profesjonalista na rynku usług finansowych – w procesie zawierania umów w obrocie konsumenckim nie może godzić w interesy swoich kontrahentów, a zatem nie może naruszać prawa konsumentów do uzyskania określonych ustawowo informacji ani wprowadzać do umów regulacji niezgodnych z przepisami powszechnie obowiązującymi.

Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną.

Ustalając wymiar kary należy wziąć przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kar, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymywać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami. Zachodzi zatem konieczność wymierzenia kary o takiej wysokości, która zniechęci przedsiębiorców do stosowania klauzul sprzecznych z prawem oraz niedozwolonych postanowień umownych.

Przychód osiągnięty przez Spółkę w roku poprzedzającym wydanie niniejszej decyzji w kwocie [...] zł (słownie: [...] złotych [...] groszy) ustalono na podstawie korekty zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok rozliczeniowy zakończony dnia 31 grudnia 2014 r. (CIT-8). Maksymalna wysokość kary mogła zatem wynieść [...] zł (słownie: [...] złotych).

Oszacowanie wysokości kary przebiegało dwuetapowo. Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych naruszeń i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary. Następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące mające wpływ na wysokość kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej.

Ad IX ppkt 1. sentencji decyzji

W punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Rapid Finance kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie przedkontraktowym i polegało na naruszeniu obowiązków informacyjnych kredytodawcy, przez nieprzekazywanie konsumentom przed zawarciem umowy formularzy informacyjnych. Należało przy tym uwzględnić, że od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 17 kwietnia 2013 r. Przedsiębiorca nie przysyłał konsumentom formularza informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ukk, ani nie zamieszczał go na swojej stronie internetowej. Natomiast od dnia 18 kwietnia 2013 r. Spółka udostępnia konsumentom przedmiotowy formularz na stronie internetowej pod adresem: <https://www.filarum.pl> oraz <https://www.sohocredit.pl>, jednakże w dalszym ciągu nie przekazuje go na trwałym nośniku.

Szkodliwość stwierdzonej praktyki wiąże się z naruszeniem prawa konsumenta do uzyskania, jeszcze przed zawarciem umowy, kompleksowej oraz przejrzystej informacji na temat warunków i kosztów kredytu oraz innych jego zobowiązań. Jednocześnie uchybienie

ze strony Przedsiębiorcy może utrudnić konsumentom porównanie ofert dostępnych na rynku pożyczkodawców. Przedsiębiorca stosuje przedmiotową praktykę od 28 stycznia 2013 r., czyli przez prawie trzy lata. Praktyka ta ma zatem długotrwały charakter.

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rapid Finance za stwierdzoną w punkcie I sentencji decyzji praktykę dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności łagodzących i obciążających. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Spółki. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Jako okoliczność obciążającą należy przyjąć znaczny zasięg działania Spółki. Oferta Przedsiębiorcy była zamieszczana w Internecie, a więc mogła dotrzeć do szerokiego grona odbiorców. Powyższa okoliczność uzasadnia **podwyższenie kary o [...] %**.

W niniejszej sprawie nie zaszyły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności obciążających i łagodzących kwota bazowa zostaje **podwyższona o [...] %**.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Rapid Finance karę pieniężną w wysokości **20 592 zł** (słownie: dwadzieścia tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie I sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 20 592 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie IX ppkt 1 sentencji decyzji.

Ad IX ppkt 2. sentencji decyzji

W punkcie II sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Rapid Finance kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie przedkontraktowym i polegało na naruszeniu obowiązków informacyjnych kredytodawcy. Szkodliwość stwierdzonej praktyki wiąże się z naruszeniem prawa konsumenta do uzyskania

informacji o opłacie przygotowawczej. Ustawa o kredycie konsumenckim precyzyjnie formułuje zakres danych, jakie muszą być dostarczone konsumentom przed zawarciem umowy, gwarantując im tym samym określony poziom wiedzy. Brak w formularzu informacyjnym obowiązkowych danych lub ich przedstawienie w sposób nierzetelny czy też niepełny godzi w ww. prawo konsumenta. Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę od dnia 18 kwietnia 2013 r. do dnia 26 czerwca 2013 r., czyli przez ponad dwa miesiące. Praktyka ta nie miała zatem długotrwałego charakteru.

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rapid Finance za stwierdzoną w punkcie II sentencji decyzji praktykę dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności łagodzących i obciążających. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Spółki. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Jako okoliczność obciążającą należy przyjąć znaczny zasięg działania Spółki. Oferta Przedsiębiorcy była zamieszczana w Internecie, a więc mogła dotrzeć do szerokiego grona odbiorców. Powyższa okoliczność uzasadnia **podwyższenie kary o [...] %**.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania praktyki w krótkim czasie po wszczęciu niniejszego postępowania. Dało to podstawę **do obniżenia kary o [...] %**.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności obciążających i łagodzących kwota bazowa pozostaje **bez zmian**.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie II sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Rapid Finance karę pieniężną w wysokości **8 580 zł** (słownie: osiem tysięcy pięćset osiemdziesiąt złotych), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie II sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 8 580 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie IX ppkt 2 sentencji decyzji.

Ad IX ppkt 3. sentencji decyzji

W punkcie III sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Rapid Finance kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie zawierania kontraktu i polegało na naruszeniu obowiązku informacyjnego, przez niepodawanie w umowach kredytu konsumenckiej informacji o wysokości stopy oprocentowania kredytu. Szkodliwość stwierdzonej praktyki wiąże się z pozbawieniem konsumentów możliwości precyzyjnego ustalenia wysokości oprocentowania zaciąganej pożyczki. Ustawa o kredycie konsumenckim precyzyjnie formułuje zakres danych, jakie muszą być dostarczone konsumentom w umowie, gwarantując im tym samym określony poziom wiedzy. Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 31 lipca 2015 r., czyli przez ponad dwa i pół roku. Praktyka ta miała zatem długotrwały charakter.

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rapid Finance za stwierdzoną w punkcie III sentencji decyzji praktykę dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności łagodzących i obciążających. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Spółki. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Jako okoliczność obciążającą należy przyjąć znaczny zasięg działania Spółki. Oferta Przedsiębiorcy była zamieszczana w Internecie, a więc mogła dotrzeć do szerokiego grona odbiorców. Powyższa okoliczność uzasadnia **podwyższenie kary o [...] %**.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania praktyki po ponad dwóch latach. Dało to podstawę **do obniżenia kary o [...] %**.

Na złagodzenie kary poprzez jej **obniżenie o [...] %** wpłynęła okoliczność, iż od dnia 26 czerwca 2013 r. w praktyce swojej działalności Rapid Finance nie stosował oprocentowania w stosunku do kwoty pożyczki, a tym samym nie pobierał odsetek kapitałowych.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności obciążających i łagodzących kwota bazowa zostaje **podwyższona o [...] %**.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie III sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Rapid Finance karę pieniężną w wysokości **27 027 zł** (słownie: dwadzieścia siedem tysięcy dwadzieścia siedem złotych), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie III sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 27 027 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie IX ppkt 3 sentencji decyzji.

Ad IX ppkt 4. sentencji decyzji

W punkcie IV sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Rapid Finance kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie zawierania kontraktu i polegało na naruszeniu obowiązku informacyjnego, przez niepodawanie w umowach kredytu konsumenckiego informacji o kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności pożyczkodawcy. Szkodliwość stwierdzonej praktyki wiąże się z pozbawieniem konsumentów prawa do informacji o tym, jak wierzyciel zamierzał rozdysponowywać wpłacone przez nich pieniądze oraz, czy po dokonaniu przez nich wpłat kwota kapitału zostałaby pomniejszona. Ustawa o kredycie konsumenckim precyzyjnie formułuje zakres danych, jakie muszą być dostarczone konsumentom w umowie, gwarantując im tym samym określony poziom wiedzy. Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 31 lipca 2015 r., czyli przez ponad dwa i pół roku. Praktyka ta miała zatem długotrwały charakter.

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rapid Finance za stwierdzoną w punkcie IV sentencji decyzji praktykę dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności łagodzących i obciążających. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Spółki. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Jako okoliczność obciążającą należy przyjąć znaczny zasięg działania Spółki. Oferta Przedsiębiorcy była zamieszczana w Internecie, a więc mogła dotrzeć do szerokiego grona odbiorców. Powyższa okoliczność uzasadnia **podwyższenie kary o [...] %**.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania praktyki po ponad dwóch latach. Dało to podstawę **do obniżenia kary o [...] %**.

Przedsiębiorca w praktyce wykorzystywał klauzulę z pkt 5.11. „Regulaminu Udzielania Pożyczek”, w której wskazano kolejność zaliczania rat pożyczkowych na poczet jego należności. Wpłynęło to, jako okoliczność łagodząca, na **obniżenie kary o [...]%**.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności obciążających i łagodzących kwota bazowa pozostaje **bez zmian**.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie IV sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Rapid Finance karę pieniężną w wysokości **25 740 zł** (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy siedemset czterdzieści złotych), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie IV sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 25 740 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie IX ppkt 4 sentencji decyzji.

Ad IX ppkt 5. sentencji decyzji

W punkcie V sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Rapid Finance kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie zawierania kontraktu, przy czym mogło wywierać również wpływ na jego wykonanie. Stwierdzona praktyka polegała na naruszeniu obowiązku informacyjnego przez niepodawanie w umowach kredytu konsumenckiego informacji o kwocie odsetek w stosunku dziennym należnych Przedsiębiorcy w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy. Jej szkodliwość wiąże się z naruszeniem prawa konsumentów do uzyskania informacji o istotnych postanowieniach umowy, dotyczących ich ustawowych uprawnień i obowiązków w razie odstąpienia od umowy. Ustawa o kredycie konsumenckim precyzyjnie formułuje zakres danych, jakie muszą być zawarte w umowie pożyczki, gwarantując tym samym konsumentom określony poziom wiedzy. Brak w umowie obowiązkowych danych lub ich przedstawienie w sposób nierzetelny czy też niepełny godzi w ww. prawo konsumenta. Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 31 lipca 2015 r., czyli przez ponad dwa i pół roku. Praktyka ta miała zatem długotrwały charakter.

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rapid Finance za stwierdzoną w punkcie V sentencji decyzji praktykę dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności łagodzących i obciążających. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Spółki. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Jako okoliczność obciążającą należy przyjąć znaczny zasięg działania Spółki. Oferta Przedsiębiorcy była zamieszczana w Internecie, a więc mogła dotrzeć do szerokiego grona odbiorców. Powyższa okoliczność uzasadnia **podwyższenie kary o [...]%**.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania praktyki po ponad dwóch latach. Dało to podstawę **do obniżenia kary o [...]%**.

Ponadto, Prezes UOKiK wziął pod uwagę, że w praktyce swojej działalności Spółka nie wymagała od klientów, którzy odstępowali od umowy, zwrotu odsetek. Natomiast, w przypadku gdy odstępujący od umowy konsument zwrócił większą wartość środków niż została mu pożyczona, Spółka zwracała mu nadpłaconą kwotę na konto. Zostało to potraktowane jako okoliczność łagodząca i doprowadziło do **obniżenia kary o [...]%**.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności obciążających i łagodzących kwota bazowa pozostaje **bez zmian**.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie V sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Rapid Finance karę pieniężną w wysokości **25 740 zł** (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy siedemset czterdzieści złotych), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie V sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 25 740 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie IX ppkt 5 sentencji decyzji.

Ad IX ppkt 6. sentencji decyzji

W punkcie VI sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Rapid Finance kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie zawierania kontraktu. Stwierdzona praktyka polegała na naruszeniu prawa konsumentów do odzyskania

należnej im części całkowitego kosztu kredytu, związanej ze spłatą kredytu przed terminem. Jej szkodliwość wiąże się z naruszeniem ekonomicznych praw konsumentów – sprzecznym z ustawą o kredycie konsumenckim zwiększeniu kosztów, które zobowiązani byli ponieść. Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 31 lipca 2015 r., czyli przez ponad dwa i pół roku. Praktyka ta miała zatem długotrwały charakter.

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rapid Finance za stwierdzoną w punkcie VI sentencji decyzji praktykę dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności łagodzących i obciążających. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Spółki. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Jako okoliczność obciążającą należy przyjąć znaczny zasięg działania Spółki. Oferta Przedsiębiorcy była zamieszczana w Internecie, a więc mogła dotrzeć do szerokiego grona odbiorców. Powyższa okoliczność uzasadnia **podwyższenie kary o [...] %**.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania praktyki w krótkim czasie po wszczęciu niniejszego postępowania. Dało to podstawę **do obniżenia kary o [...] %**.

Przedsiębiorca w stosunku do konsumentów, którzy dokonali przedterminowej spłaty kredytu przed dniem 26 czerwca 2013 r., obniżył całkowity koszt kredytu o koszty kredytu (w tym koszty ubezpieczenia) dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. W ten sposób Rapid Finance dobrowolnie zrekompensował tym konsumentom poniesioną przez nich na skutek stosowanej przez niego praktyki szkodę. Stanowi to okoliczność łagodzącą, która wpłynęła na **obniżenie kary o [...] %**.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności obciążających i łagodzących kwota bazowa zostaje **obniżona o [...] %**.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie VI sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Rapid Finance karę pieniężną w wysokości **24 024 zł** (słownie: dwadzieścia cztery tysiące dwadzieścia cztery złote), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie VI sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 24 024 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie IX ppkt 6 sentencji decyzji.

Ad IX ppkt 7. sentencji decyzji

W punkcie VIII sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Rapid Finance kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie zawierania kontraktu, przy czym mogło wywierać również wpływ na jego wykonanie. Stwierdzona praktyka polegała na sprzecznym z prawem zastrzeżeniu, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniędzy (kary umownej). Jej szkodliwość wiąże się z naruszeniem przepisów Kodeksu cywilnego, który przewiduje innego rodzaju sankcję w przypadku pozostawania w zwłoce ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 31 lipca 2015 r., czyli przez ponad dwa i pół roku. Praktyka ta miała zatem długotrwały charakter.

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Rapid Finance za stwierdzoną w punkcie VIII sentencji decyzji praktykę dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności łagodzących i obciążających. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Spółki. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Jako okoliczność obciążającą należy przyjąć znaczny zasięg działania Spółki. Oferta Przedsiębiorcy była zamieszczana w Internecie, a więc mogła dotrzeć do szerokiego grona odbiorców. Powyższa okoliczność uzasadnia **podwyższenie kary o [...] %**.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania praktyki po ponad dwóch latach. Dało to podstawę **do obniżenia kary o [...] %**.

Od dnia 26 czerwca 2013 r. Rapid Finance nie wykorzystywał zakwestionowanego postanowienia w praktyce swojej działalności i nie stosował kar umownych w przypadku opóźnienia konsumenta w spłacie pożyczki. Z uwagi na ten fakt, Prezes UOKiK dokonał **obniżenia kary o [...] %**.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności obciążających i łagodzących kwota bazowa zostaje **podwyższona o [...] %**.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie VIII sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Rapid Finance karę pieniężną w wysokości **31 531 zł** (słownie: trzydzieści jeden tysięcy pięćset trzydzieści jeden złotych), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie VIII sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 31 531 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie IX ppkt 7 sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik, karę pieniężną Przedsiębiorca obowiązany jest uiścić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP O/O Warszawa Nr: 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Koszty postępowania – rozstrzygnięcie w punkcie X sentencji decyzji

Zgodnie z art. 80 uokik w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie natomiast z art. 264 § 1 k.p.a., jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia. Postępowanie w sprawie stosowania przez Rapid Finance praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I-VIII sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W związku z tym zaistniała podstawa do obciążenia Spółki kosztami postępowania.

Zgodnie z art. 263 § 1 k.p.a., w związku z art. 83 uokik, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Kosztami niniejszego postępowania są koszty doręczenia Spółce – stronie postępowania – pism urzędowych, które wyniosły 85,40 zł (słownie: osiemdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy).

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Spółkę kwotą 85 zł 40 gr (słownie: osiemdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy)

Uwzględniając powyższe, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie X sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP

O/O Warszawa Nr: 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Pouczenie:

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 11 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania (punkt X sentencji decyzji), stosownie do treści art. 264 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) oraz stosownie do art. 81 ust. 5 tejże ustawy w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 479³² § 1 i 2 Kodeksu postępowania cywilnego, zażalenie na przedmiotowe postanowienie należy wnieść do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

z up. Prezesa UOKiK
Łukasz Wroński
Z-ca Dyrektora Departamentu Ochrony
Interesów Konsumentów

Otrzymuje:

1. *pełnomocnik*
Rapid Finance Polska sp. z o.o.
2. a/a